

vrede

"VREDE" Studie- en informatiecentrum
voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek
v.z.w.

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER

PUBLICITEIT :

136 Bagattenstraat 9000 Gent

Prk. : 95.60.15 - Vrede v.z.w. - 9000 Gent

tal. 09/23.82.52

LEESGELD :

140 fr. per jaar - 15 fr. per nummer

Steunabonnement : 300 fr.

Verantwoordelijke uitgever :

M. Vanderborght

Echel 6

9401 Pollare

REDACTIE :

Theo Bailleul, Paula Burghgraeve,
Nadine Crappé, Eric De Bleeckere,
Chantal De Smet, Jo De schuyter,
Sonja Eggerickx, Jean-Pierre Everaerts,
Luc Kongs, Griet Maréchal, Michel Tanret,
Kathleen Steel, Luk Vermeire, Jan
Verwest, Bob Wolstijn.

LAY-OUT

Luk Vermeire

REDACTIESECRETARIS

Wilfried De Vlieghe

HOOFDREDACTEUR

André De Smet

VASTE MEDEWERKERS

Frans De Winter, Ward Ruyslinck,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Wolles, Janine De Rop

Centrum voor UNO-recht
(V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns-Amerika
(Roermond)

ABONNEMENTDIENST

Lotty Verwest - Carlos Van Vooren

"Vrede" wil de spreekbuis zijn van al
diegene die - door degelijke informatie
of voorstellen - een bijdrage willen bren-
gen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op
de medewerking van al diegene die
hiertoe kunnen bijdragen.

De ondertekende artikels beantwoor-
den dan ook niet noodzakelijkerwijze
aan het standpunt van de redactie.

DRUKKERIJ

Gakko - Gent.

VREDESFONDS.

Pol Wagemans - Ledeberg	:	300 fr.
BUVV Kortrijk	:	125 fr.
BUVV - Harelbeke	:	125 fr.
Roger Hantson - Ronse	:	500 fr.
E.De Reu - St. Andries	:	200 fr.
Albert Van Laeken	:	15.000 fr.
G. Schoutteet - Leffinghe	:	500 fr.

Voor Vietnam.

J. Vernimmen - Hoboken	:	500 fr.
D. Vandepitte - Oostende	:	100 fr.

We danken al de vrienden die ons hun steun
overmaakten. We wensen hierbij onze bie-
zondere dank te betuigen aan twee oude
vrienden van ons blad. We vernoemen hier
onze vriend Isidoor Claeys uit Brussel die
niet minder dan om 4.000 fr. bijjetten

kocht van onze innerlijke tombola en onze
trouwe vriend Albert Van Laeken uit Wil-
rijk die een som van 15.000 fr. stortte in
ons "Vredesfonds". Deze spontane steun
aan onze vredesbeweging is vanwege deze
twee gepensioneerde vrienden een voor ons
ontroerend gebaar. Vanwege I. Claeys, oud
strijder uit de eerste wereldoorlog en van-
wege A. Van Laeken die eveneens de ellen-
de van twee wereldoorlogen heeft beleefd
en buitendien, tijdens zijn verblijf in de
Verenigde Staten, het slachtoffer is ge-
worden van de Mac Cartistische heksen-
jacht, zeker voor ons een blijk van vertrou-
wen.

We verzekeren hen alles te zullen doen om
dit vertrouwen waardig te zijn en er over te
waken dat de door hun gestorte bijdrage zo
goed mogelijk zal worden gebruikt in de
zo belangrijke strijd voor de vrede.

UIT DE INHOUD

Kartoon - W. Wolsztajn	1.
Edito : de wagen voor het paard spannen - A. De Smet	3.
Van week tot week	4.
Indo China - Jo De Schuyter	5.
Binnenland	6.
Bedenkingen bij nominatie Mc Govern - P. Brughgraeve	7.
Egypte : rechtse burgerij verdraagt geen linkse adviseurs - M. Tanret	9.
Processen in Praag	11.
Het arsenaal van de perfecte moordenaar - A. Looman	12.
Cijfers	13.
Bijdrage Colom - Ch. Donkere	14.
A. Davis-Komitee	17.
Terugblik : P.H. Spaak - G. Maréchal	18.
"Opvoeden tot Vrede" - Misleidende Jeugd - J. Van Calsteren	19.
Afscheid van Henri Buch - A. De Smet	21.
Kultuur : Paco Ibanez - Ch. De Smet	22.
Beschouwingen bij het I.V.V. Kongres - N. Crappé	23.
Vredesinitiatieven	24.
Enquête : Hoe verbeteren we ons blad ?	25.

DE WAGEN VOOR HET PAARD SPANNEN.

Wie enigzins regelmatig de pers leest moet zeker tot de conclusie komen dat eigenlijk iedereen akkoord is van de noodzaak van de bijeenroeping van een Konferentie voor Europese Veiligheid en Samenwerking.

Zo dit het geval is voor wat de openbare opinie betreft dan moet iemand, die er eventjes over nadenkt toch tot de vaststelling komen dat, ondanks de eensgezindheid, het bij sommige staatslieden alleen bij woorden blijft.

Het is een elementair begrip dat, wanneer men met een bepaald principe instemt; de enige oplossing is dat men zich rond de tafel gaat zetten.

Maar neen. Deze multilaterale besprekingen komen er niet. Het blijft links en rechts bij bilaterale onderhandelingen. Kontakten tussen staatslieden die met hoopvolle en optimistische communiqués besloten worden. We betwisten niet de betekenis en de waarde hiervan maar stellen vast dat de weg naar de door ieder verhoopde Konferentie die voor Europa hoogdringend is slechts met enkele milimeters ingekort wordt.

Het is duidelijk dat eens te meer sommige staatslieden, die nog de nostalgie hebben van de koude oorlogsperiode, verkiezen op de rem te duwen inplaats van op de gaspedaal. Zij kunnen zich niet de luxe permitteren zich tegen een Europese Konferentie uit te spreken hun daden zijn het echter wel.

Sinds de eerste oproep van de landen van het Warschau pakt stellen we, bijzonder in de NAVO landen, steeds opnieuw achterhoede gevechten vast.

De eerste bezwaren tegen de bijeenroeping van een Europese Konferentie was dat vooraf het probleem Berlijn en de spanningen tussen de twee Duitslanden een oplossing moesten gekregen hebben. Het klassieke argument was en blijft dat, vooraleer een konferentie samen te roepen, alle meningsverschillen en spanningen uit de weg moeten geruimd zijn. Maar is het ook niet daarom dat een konferentie moet worden samengeroepen?

De koerswijziging van de regering Brandt inzake buitenlandse politiek t.t.z. een meer realistische benadering van de verhouding met de socialistische landen, bracht ons de akkoorden Moskou - Bonn en Warschau - Bonn. Dat deze slechts na veel moeilijkheden door het Parlement van Bonn werden geratificeerd toonde ons duidelijk aan dat het verzet tegen een nieuwe politiek in Europa niet denkbeeldig is.

In de elan van de Oost - West akkoorden kwam het Viermogendheden Akkoord over Berlijn tot stand en werden positieve resultaten geboekt in de betrekkingen tussen de Duitse Demokratische Republiek en de Duitse Bonds Republiek. Diegene die dachten dat hiermede de weg geopend was voor het aanvangen van de voorbereidende multilaterale besprekingen over de Konferentie over Veiligheid en Samenwerking in Europa kwamen bedrogen uit.

Pas terug van Moskou, waar hij nochtans met Nixon zijn instemming had gegeven voor het samenroepen van de konferentie, verklaarde Staatssecretaris Rodgers dat de voorwaarde voor het bijeenroepen moest zijn dat terzelfdertijd een bijeenkomst zou gehouden worden over de vermindering der strijdkrachten in Europa.

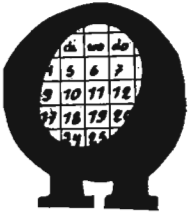
Zo vernemen we dat een Amerikaans vertegenwoordiger in de NAVO te Brussel deze week verklaarde nog steeds niet zinnens is in te gaan op de uitnodiging van de Finse regering om op 22 november te Helsinki de eerste voorbereidende multilaterale besprekingen te beginnen omdat tot heden geen datum werd vastgelegd voor de gelijktijdige bijeenkomst over de vermindering der strijdkrachten. Men begrijpe ons niet verkeerd. Wij geloven dat de vermindering der strijdkrachten en de bewa pening om tal van redenen een der belangrijkste streefdoelen is.

Het lijkt ons echter elementair dat, wil men bij dergelijke besprekingen resultaten boeken en niet in oneindige palabers vervallen, het onontbeerlijk is op politiek vlak tot een ontspanning te komen door de bestaande tegenstellingen te overbruggen.

Men kan de wagen niet voor het paard spannen.

Het hoofddoel van de NAVO partners blijft dus nog het tot stand komen van de zo noodzakelijke konferentie voor veiligheid en samenwerking af te remmen. "Het niet verboden te denken, schreef enkele weken geleden senaatsvoorzitter P. Struye in *La Libre Belgique*, dat zo zekere Westers gezocht hebben en nog zoeken om de konferentie uit te stellen dit is omdat zij vrezen voor de "voet van de muur" geplaatst te worden wanneer de kwestie van de erkenning van de D.D.R. vanzelfsprekend zal gesteld worden".

Is dit geen reden te meer opdat ons parlement, waarin vertegenwoordigers van alle partijen (misschien op de Volksunie na) zetelen die zich reeds voor de erkenning van de D.D.R. hebben uitgesproken, in die richting het bewijs zou leveren van haar goede wil?

van week tot week

5.6 - 11.6.72

- Op de UNO-milieukonferentie te Stockholm klaagt de Zweedse premier Palme de Amerikaanse natuurvernietiging aan in Indochina, terwijl Frankrijk aangevallen wordt voor zijn kernproefnemingen in de Stille Oceaan.
- De B 52-bombardementen op N.-Vietnam nemen massaal toe, waarbij nu ook het dijkensysteem wordt geviserd.

12.6 - 18.6.72

- Te Rabat op de 9e topkonferentie van de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid wordt beslist de hulp aan de Afrikaanse bevrijdingsbewegingen op te drijven. Israël verzocht zich uit de bezette Arabische gebieden terug te trekken.
- Na het ontslag van de Chileense regering begin de week, vormt president Allende een nieuw aangepaste ploeg met het oog op een politiek van consolidatie van de revolutionaire verwezenlijkingen en toenadering met de middenklasse langsheen de Kristendemokratie.

19.6 - 25.6.72

- Gebruik makend van de afkeer van de internationale opinie i.v.m. de gebeurtenissen op de luchthaven Lod, en onder voorwiel van een preventieve actie tegen een Fedayn-dreiging van op Libanees grondgebied, voert Israël een van de meest moorddadige operaties uit op Z.-Libanese grensdorpen sedert 1967 (48 doden en 55 gekwetsten). Tegelijkertijd worden 5 Syrische hogere officieren op Libanees grondgebied gevangen genomen. De UNO-veiligheidsraad veroordeelt op 26.6 de Israëlsche aanval.
- Tegemoetkomend aan het vredesverlangen van de katholieke bevolking besluit nu ook, na de Officiale-vleugel v.h. IRA, de Provisional-vleugel tot een staakt-het-vuren in N.-Ierland vanaf 26.6 Dit na onrechtstreekse contacten met staatssecretaris voor N.-Ierland Whitelaw langsheen de vertegenwoordigers van de katholieke oppositie.
- Als gevolg van de devaluatie van de dollar op 18 december besluit de Britse regering het pond te laten zweven, waarmee het westers monetair systeem, alle akkoorden ten spijt, in een nieuwe crisis terechtkomt.

26.6 - 2.7.72

- In Frankrijk wordt tussen de kommunistische en de socialistische partij als eindpunt van een lange evolutie een akkoord bereikt over een gemeenschappelijk regeerprogramma dat een geloofwaardig links alternatief biedt tegen het gaullistische monopolie regime bij de komende verkiezingen.
- Aankondiging door president Nixon van de hervatting van de Vietnamkonferentie te Parijs op 13.7. Hij opteert echter duidelijk voor de voortzetting van de oorlog en de terreurbombardementen. De regering Thieu wenst hij verder in stand te houden.
- Te Simla in India komen premier Gandhi en president Bhutto tot een gedeeltelijke overeenkomst over de terugtrekking van hun troepen (behalve in Cachemire), als eerste stap naar een Indo-Pakistaanse vredesregeling.

3.7 - 9.7.72

- Noord en Z.-Korea besluiten, na geheime onderhandelingen, een eind te maken aan 22 jaar staat van oorlog en met vreedzame middelen zonder inmenging van buitenaf tot een hereniging van het land te komen.
- Met het oog op de aanstaande verkiezingen wordt de nogal in opspraak gekomen Franse premier Chaban-Delmas op uitdruk-

kelijk verzoek van president Pompidou vervangen door de orthodoxe gaullist Messmer.

- In N.-Ierland komt een einde aan de betrekkelijke rust door een provokatie van katholieken door protestantse extrimisten van de paramilitaire UDA. De tussenkomst van het Britse leger eist 6 doden en de Provisional-IRA besluit onmiddellijk tot een opschorting van het bestand.

10.7 - 16.7.72

- Te Moskou heeft de jaarlijkse zitting plaats voor de Comecon waaraan voor het eerst het Yougoslavische regeringshoofd deelneemt. Cuba wordt als volwaardig lid aanvaard.
- De liberale vleugel van de Amerikaanse burgerij behaalt een overwinning op de democratische konventie te Miami met de aanduiding van senator McGovern als presidentskandidaat.

17.7 - 23.7.72

- Na het bezoek van premier Sadki aan Moskou, kondigt president Sadate de terugtrekking aan uit Egypte van de Sovjetische militaire raadgevers, aldus verder tegemoetkomend aan de wensen van rechts-nationalistische legerkringen en de Egyptische burgerij.
- Vier jaar na de interventie van de Warschau-pakt-landen in Tsjecho-slovakije en tegen herhaalde beloften in, beginnen een serie politieke processen tegen vooral kommunistische tegenstanders van de normalisatiepolitiek van de huidige leiding.

24.7 - 30.7.72

- Vrijlating in Engeland onder druk van de arbeidssolidariteit van 5 dokwerkers, gevangen gezet wegens overtreding van de reactionaire "wet op de industriële relaties". Niettemin besluiten de Britse havenarbeiders tot een staking van onbepaalde duur tegen de "wet barr" en de bedreiging van hun werkgelegenheid door het toenemend containervervoer.
- UNO-sekretarisgeneraal Waldheim verzocht de Nixon-administratie de dijkbombardementen in N.-Vietnam stop te zetten.
- Officiële bevestiging door Peking van de dood in sept. van Lin Biao, welke betrokken zou geweest zijn bij een samenzwering tegen Mao Tse-toung.

31.7 - 6.8.72

- Bezetting door het Britse leger van de katholieke getto's te Londonderry en Belfast.
- De presidenten Sadate en Kadhafi besluiten op aandringen van deze laatste, tot de geleidelijke realisatie van een volledige eenheid tussen Egypte en Lybië vóór 1 sept. '73.

7.8 - 13.8.72

- Door een afzonderlijk akkoord met de internationale oliemaatschappijen, waardoor het zijn lot bindt aan de westerse privaatsbelangen, verbreekt Iran de solidariteit met de petroleumuitvoerende (OPEP) landen.
- De Oegandese president, generaal Amin besluit tot de uitwijzing van de Britse staatsburgers van Indische of Pakistaanse oorsprong.
- Te Georgetown in Guyana eindigt de konferentie van de nietgebonden landen, welke gekenmerkt werd door een radikaliserende beweging. De regering van prins Sihanouk van Kambodja en de Voorlopige revolutionaire regering van Z.-Vietnam werden aanvaard.

14.8 - 20.8.72

- Op de luchthaven van Rabat heeft de tweede mislukte aanslag plaats in een tijdspanne van 13 maand op koning Hassan II van Marokko. De voornaamste aanstichter van het militair complot, generaal Oufkir, een van de steunpilaren van het regime, pleegt volgens een officiële mededeling zelfmoord.

Tijdens de 154ste zitting van de Parijse vredeskongres omtrent Viëtnam werd door mevrouw Binh de steeds toenemende repressie in Zuid-Viëtnam aangeklaagd. Haar interventie kan als punt van terugblik worden genomen voor het samenstellen van een beeld van deze onderdrukking. We constateren dan de strubbelingen die plaatsvonden (onregelmatigheden die flagrant tegen de grondwet in gingen) omtrent de toekenning door de senaat van de algehele macht (voor 6 maand) aan president Thieu, de arrestatie van studentenleiders, Bouddhistische militanten en bonzen, K.A.J. leden, de voortdurende censurering en in beslagname van de kranten, de arrestatie van de journalisten, enz... Deze feiten hebben meer betrekking op de hoofdplaats Saigon. Dit mag ons niet de indruk geven dat op regionaal vlak geen onderdrukking bestaat, integendeel. De provinciehoofden hebben bvb. de macht toegewezen gekregen door president Thieu om 'verdachte' verkozenen onmiddellijk uit hun rechten te ontzetten. Met de flexibiliteit die de woorden vrijheid, staatsveiligheid en kommunist bezitten in de handen van het repressieapparaat komt het voorgaande neer op een machtsoverdracht aan de provinciehoofden die hun politieke tegenstanders op de meest ondemokratische wijze kunnen uitschakelen. Het is niet zo dat hiermede slechts kommunistische gezinde mensen worden beoogd, het is wél zo dat in een zwart-wit redenering hiermede alle niet-Thieu-gezinden worden vervolgd en wanneer ze niet fysisch worden afgemaakt, ze dan wel psychisch worden vernietigd. Door deze massale vervolging blijkt de steeds toenemende groei van de democratische krachten in Zuid-Viëtnam, veroorzaakt enerzijds door de vredesvoorstellen van Noord-Viëtnam en de V.R.R. en anderzijds door de steeds toenemende vernietiging veroorzaakt door de administratie Thieu.

indochina

In dit kader kan de wens tot algehele machtsoeëiging worden gezien als de bewustwording van de president van zijn legimititeitsverlies bij het Viëtnamese volk. Het volk wordt zich bewust van de bestaande kloof tussen zichzelf en de Thieu-administratie. Een kloof die slechts de vrede kan dienen en daarom moet worden vergroot, gesteund en duidelijk gemaakt aan de rest van de wereld. Een getuigenis van deze repressie wordt gevormd door de brief die uit Saigon werd verstuurd door de aalmoezenier van de KAJ van Zuid Viëtnam Pierre TRUONG BA CAN. Het is niet de bedoeling deze brief in zijn geheel weer te geven, maar wel de belangrijkste gedachten en passages. Een exemplaar van deze brief kan desgevallend worden verkregen op de redactie van "VREDE". De aalmoezenier bericht omtrent de inval in de Centrale zetel van de KAJ, de huiszoeking en de aanhouding van alle daar verblijvende jongeren. Samen met de jonge arbeiders en scholieren werd de lekenleiding van de KAJ weggevoerd, nl. 5 leden en de voorzitter Nguyen Viet Tan. Hij bericht tevens van de verscheidenen akties die werden gevoerd om in de eerste plaats te weten te komen waar hun vrienden gevangen zaten, en in de tweede plaats om in contact met hen te komen. Bij deze pogingen moesten ze vernemen dat hun vrienden werden gefolterd en mishandeld. De onder de steeds groeiende repressieve druk van het regime, maar

"honderden jongeren worden aangehouden en geïnterneerd gedurende vele maanden, zonder berecht te worden. Duizenden mannen en vrouwen van elke gezindheid en leeftijd worden naar het strafeiland Paolo Condor gedeporteerd, zonder dat belangstellenden of familie weten waarom." In het licht van dit onrecht dat de Vietnamese bevolking wordt aangedaan wil de aalmoezenier de publieke opinie alarmeren, evenals de bevoegde kerkelijke en burgerlijke overheden. Truong Ba Can heeft naar zijn schrijven niets speciaals ondernomen opdat zijn vrienden zouden worden vrijgelaten en hij voegt daar aan toe: "zolang de hiërarchie niet bereid is haar stem te verheffen tegen willekeurige aanhoudingen zoals die elke dag gebeuren, aarzelen wij om er op aan te dringen een speciale stap te zetten ten gunste van de Kajotters. "Dit houdt misschien wel een terechtwijziging in voor de inactiviteit van de kerkelijke overheid. Verder wijst de aalmoezenier op de solidariteitsakties die zich hebben ontwikkeld naar aanleiding van het gebeuren. Hij roept op tot de eenheid van de arbeidersjeugd" zoals de jeugd die lijdt in Viëtnam één is. Wat onze gevangenen leiders doorstaan, is maar een zeer klein deel van het enorme leed van ons volk en onze jeugd, in het bijzonder de arbeidersjeugd. (...) Het zijn in meerderheid armen uit de arbeidersklasse die het meest van al moeten riskeren op alle fronten. Daarom gaat het niet om enkele Kajotters maar om een ganse jeugd die alles te verliezen heeft in deze vuile oorlog". De aalmoezenier doet een scherpe aanval op de VS door hen er op te wijzen dat men niet kan strijden "tegen het diktoriaal kommunisme met een regime vol willekeur en korruptie, dat zijn gelijkheid niet heeft in de ghele wereld dat zijn gelijkheid niet heeft in de gehele wereld". Dan volgt de eis omtrent een oplossing: nl. "Daarom moeten de VS, het koste wat het wil, een einde maken, onmiddellijk en onvoorwaardelijk, aan al hun tussenkomsten in Zuid-Viëtnam,

om de Zuid-Viëtnamezen onder elkaar een overeenkomst te laten vinden. Ongetwijfeld zal het moeilijk zijn de ideologische tegenstellingen, uitgevonden en opgelegd door vreemdelingen, te verzoenen. Maar de Vietnamezen leven al duizenden jaren samen, ze hebben al die tijd lief en leed gedeeld. Ze zullen tenslotte een uitweg vinden om in vrede te leven, wars van iedere buitenlandse inmenging". We kunnen het niet goedvinden dat de aalmoezenier hier schijnbaar de Noord-Vietnamezen als buitenlanders beschouwt en niet als volwaardige Vietnamese burgers. Hij lijkt zijn geloof als authentiek Vietnamees te beschouwen, wat ons toch een beetje veel tegen de borst stoot, daar het duidelijk een restant van de Westerse kolonisatie is. Tevens geeft hij slechts een oplossing voor Zuid-Vietnam, de rest van Indochina die onder een zelfde VS barbaarsheid gebukt gaat is niet opgenomen. Wij menen dat een algehele Indochinese oplossing noodzakelijk is, een oplossing die de weg opent naar een socialistische maatschappij, niet gebaseerd op het chauvinisme van de authenticiteit maar op de objektieve belangen van de bevolking. Misschien vinden we in deze brief reeds sporen van een nakende politieke strijd? Tenslotte roept de schrijver op om te ageren bij de Amerikaanse publieke opinie, opdat president Nixon zijn politiek van Volkerenmoord in Viëtnam opgeeft."

binnenland ● ● ● binnenland ● ● ● binn

ONTWIKKELINGSHULP ?

We zeggen niets nieuws wanneer we schrijven dat België het land is van de onbegrensde mogelijkheden. Dit is weer duidelijk naar voor gekomen bij de door de regering voorziene verhoging van het inschrijvingsrecht aan de Universiteit. Dit was de gelegenheid om een en ander te vernemen over zaken waarvan de kleine man geen klein benul heeft. Zo weten we nu dat op de 71.000 studenten er bijna 10.000 vreemde zijn. We hebben natuurlijk niets tegen de aanwezigheid van jongeren uit de ontwikkelingslanden, bepaalde politieke vluchtelingen, of studenten die ons land verblijven in het raam van culturele akkoorden. Wat we ons wel afvragen is wat de 1.041 "fils a papa" uit Zuid-Vietnam hier komen doen. De betogingen die door deze enkele maanden geleden in ons land werden ingericht geven ons een idee van welk vlees we in de kuip hebben.

Een ander kenmerk van "onze" vrijgevigheid is het niet onaanvaardbaar Europese Studenten : (tussen haakjes deze die geneeskunde studeren).

Zweden 58 (54), Noorwegen 138 (132), Groot Brittannië 150 (33), Spanje 198 (8) ; Griekenland 250 (73), Duitsland 459 (368), Luxemburg 406 (88), Italië 521 (82), Frankrijk 532 (123), Nederland 567 (111) en dan komt de Verenigde Staten met 873 (629). Wanneer men nu weet dat een zevenjarige medische opleiding aan de gemeenschap volgens een eerder lage schatting 1.100.000 fr kost dan kan men zich afvragen of wij tenoverstaan van de Verenigde Staten, Duitsland e.a. landen aan ontwikkelingshulp doen ?

VOOR DE ERKENNING VAN DE D.D.R.

Niet minder dan 138 Belgische Parlementsleden, behorende tot verschillende politieke partijen, ondertekenden volgende petitie :

De parlementairen, ondertekenaars van deze oproep, beschouwen dat de diplomatieke erkenning van de D.D.R. door België een positieve bijdrage zou zijn voor de ontspanning in Europa.

Deze daad zou tevens van aard zijn om alle inspanningen te steunen die tegenwoordig ondernomen worden voor het uitbouwen van de veiligheid in Europa op basis van de erkenning van de politieke realiteiten. Zij zijn van mening dat de opname van de twee Duitse Staten in de O.V.N. wenselijk is. Ten einde dit resultaat te bereiken zou de D.D.R. onverwijld, zoals de D.B.R., moeten kunnen deelnemen aan de werkzaamheden van de gespecialiseerde organisaties van de O.V.N., zoals de Wereldgezondheidsorganisatie, de U.N.E.S.C.O. enz.

De parlementsleden, ondertekenaars van deze oproep, menen dat een initiatief van de Belgische Regering op dit gebied de belangen van België zou dienen en zou overeenstemmen met zijn verantwoordelijkheden op Europees en internationaal vlak :

VOLKSVERTEGENWOORDIGERS.

H. Adriaensens, V. Barbeaux, R. Basecq, M. Bode, G. Boeykens, R. Bonnel, J. Boon, J. Borsu, W. Burgeon, A. Califice, O. Carpels, R. Clercx, R. Collignon, J. Cools, G. Copee, M. Couteau, G. Craeybeckx, A. Damseaux, H. Devroo, L. Defosset, J. Defraïne, A. Degroeve, L. D'Haeseleer, J. Dehousse, C. Dujardin, P. De Keersmaeker, P. De Kerpel, P. Delforge, A. Delreu, O. Demey, G. De Vos, M. Drumaux, A. Duclos, E. Flamant, R. Gondry, L. Hanotte, P. Havelange, J. Henckens, J. Herbage, C. Hubaux, F. Hubin, A. Kempinaire,

A. Laridon, M. Levaux, A. Magneé, J. Mangelschots, G. Mathot, J. Matys, G. Monrard, G. Moulin, A. Nazé, L. Niemegeers, R. Nols, L. Olivier, R. Otte, L. Outers, M. Oayfa, H. Pierret, M. Plasman, C. Pswick, M. Emacle, M. Rutten, A. Scokaert, A. Smets, F. Swaelen, H. Van Aaal, D. Van Daele, F. Van Damme, M. Vandenhove, L. Van Geyt, A. Van Hoorick, E. Nanijlen, G. Van Lidt de Jeude, R. Van Rompaey, F. Van Beeckmoes, M. Vdrlackt, L. Waltniel, G. Willems, L. Verhenne, M. Petit.

SENATOREN.

J. Aerts, G. Baauduin, V. Billiet, F. Boey, A. Bogaerts, J. Daems, F. De Bondt, J. Delhayc, M. Dequeecker, A. De Rore, J. Dulac, R. Conrotte, M. Coucke, H. Cungnon, E. Cuvelier, F. Cuvelier, P. Falize, J. Fosty, J. Gillet, M. Godinache, E. Guillaume, L. Gustin, F. Janssens, J. Kevers, E. Lacroix, A. Lagae, A. Lagasse, A. Langneua, H. Lahye, F. Lambiotte, J. Lesaffe, A. Meunier, R. Noel, M. Olivier, H. Partotte, J. Peeters, J. Ramaekers, J. Roelants, L. Rombaut, W. Schugens, A. Sledsens, N. Stassart, A. Strivay, S. Thomas, A. Van Cauwenberge, J. Van den Eynden, D. Van der Bruggen, A. Verdin, W. Vernimmen, A. Verspeeten, J. Wijninckx, E. Van Bogaert, W. Caleweert, J. Nauwelaerts, B. Van Hoeylandt, E. Vanthilt, G. Paque.

Het is de lezers aangeraden deze lijst even te doorlopen en... nota te nemen van de namen van de parlementairen van zijn gewest die hierop ontbreken ...

BELGIE EN VIETNAM.

Bij een interpellatie op 10 mei j.l. inzake Vietnam luidde het antwoord van de regering: "Meer dan ooit moeten inspanningen worden geleverd voor het inzetten van werkelijke onderhandelingen. Deze zullen echter niet mogelijk zijn zo een van de twee partijen verneemt dat een militaire oplossing mogelijk is. België is hiertegen gekant daar dit geen oplossing zou zijn, gekozen door het gevolg maar een beslissing hun opgedrongen door de wapens..."

Op 17 juni werden, in de haven van Zeebrugge, vier containers, afkomstig van Herstal en de opslagplaats van St.-Michiels, met wapens geladen door Belgische militairen aan boord gebracht van een vrachtschip met Amerikaanse militairen aan boord. Mensen die het kunnen weten verklaarden dat het hier om regelmatig transporten gaat voor Vietnam...

Volksvertegenwoordiger Van Geyt die desbetreffende een dringende vraag stelde aan Minister Harmel kreeg als antwoord :

"De Belgische regering heeft sinds twee jaar geen enkele toelating meer afgelverd voor wapens met bestemming Vietnam" (dus vroeger wel ?)

Wat de Amerikaanse cargo betreft waarop te Zeebrugge op 17 juni wapens geladen werden is het me mogelijk u een antwoord te verschaffen die ik ontving van mijn collega van financiën.

- De geladen munitie was niet van Belgische maar van Amerikaanse oorsprong.
- De Amerikaanse regering droeg de volledige verantwoordelijkheid voor de verzending.
- De bestemming van de cargo was niet Vietnam.

Mijn collega van financiën zou zeker meer bevoegd zijn dan ik om u hierover bijkomende inlichtingen te verstrekken".

Het beperkte antwoord, waarin dan eveneens de bestemming van het met wapens geladen schip niet vermeld wordt, is zeker niet van aard om ons gerust te stellen in deze wapen-traffic.

ENKELE BEDENKINGEN BIJ DE NOMINATIE VAN MC GOVERN ALS PRESIDENTSKANDIDAAT

In november gaan de verkiezingen door voor het Amerikaanse presidentschap. Tegenoverelkaar staan enerzijds Nixon, kandidaat voor de republikeinse partij en huidig president, anderzijds Mc Govern, voor de democratische partij. Wie Nixon is weten wij nu langzamerhand wel. Wij herinneren ons dat hij zich in zijn verkiezingskampagne in 1968 heftig verzet heeft tegen de uitbreiding van de oorlog in Vietnam en beloofde orde en recht te laten heersen in een Amerika die af te rekenen had met weerbarstige jongeren en rassenrellen. Wat heeft hij verwezenlijkt? of duidelijker gesteld: welke zijn de belangrijke gebeurtenissen die zich tijdens zijn presidentschap hebben afgespeeld. Van een vrede in Vietnam kwam niks in huis. Er werden inderdaad troepen teruggetrokken uit Vietnam, maar dit gebeurde niet met het oogmerk vrede te brengen in Vietnam. Integendeel, Nixon (met als grote man achter de schermen Kissinger) liet de hele Vietnamoorlog mechaniseren, waardoor minder troepensterkte vereist werd maar waardoor de oorlog des te wreder werd. Moeilijkheden kende Nixon vooral op economisch vlak. De dollar verloor aan waarde en een groter percentage van de Amerikaanse bevolking dan voorheen heeft af te rekenen met werkloosheid. Op het eerste zicht zou men geniegd zijn de Amerikaanse president weinig krediet te geven voor een mogelijke herverkiezing. Nochtans heeft Nixon op dit ogenblik de grootste kans.

Voor de Amerikaanse bevolking geldt dat hij troepen terugtrok. Of dit al of niet gepaard gaat met vrede voor Vietnam en of dit gepaard gaat met een totaal afzijdig staan van Amerika in deze kwestie, laat hen over het algemeen koud. Grote populariteit verkreeg Nixon eveneens door de contactname met de Chinese volksrepubliek. Hij is als eerste Amerikaanse president een bezoek gaan afleggen aan het rode China en aan Rusland. Tenslotte is hij erin geslaagd de moeilijkheden met de dollar af te schuiven op de westerse partners. Over het algemeen heeft hij recht en orde laten heersen ook al moest dit hardhandig gebeuren. De Amerikaanse burger heeft dus niet te klagen van de president en de enquetes die zijn kansen tegen de democratische kandidaat afwegen geven hem dan ook het meeste krediet om herkozen te worden.

Kandidaat nummer twee, Mc Govern, heeft zich als een links figuur opgesteld. Enkele belangrijke punten van zijn programma, voor de nominatie, waren de volgende:

1. Drastische vermindering van de uitgaven voor defentie. Hij sprak van 40 t.h..
2. Drastische verhoging van de uitgaven voor sociale voorzieningen en voor het onderwijs.

3. Gevoelige verhoging van de belastingen op hoge inkomens, deze fondsen zouden integraal aangewend worden voor het creëren van sociale voorzieningen.
4. Abortus legaliseren waarbij hij uitging van het standpunt dat abortus de zaak was van de vrouw en de arts en dat daarbuiten niemand enig standpunt kon opdringen.
5. Tenslotte sprak hij zich uit voor een volledige terugtrekking uit Vietnam. Met een dergelijk programma leek de nominatie praktisch onmogelijk. Nochtans haalde Mc Govern het ten nadele van Humphrey als belangrijkste tegenstander. De nominatie ging echter niet gepaard zonder aanpassing van de vroegere standpunten. Mc Govern had en heeft behoefte aan geldschietters en deze geldschietters moest hij vinden onder de rijke joodse bevolking, die dan ook voorwaarden afdwongen voor zij zich bereid verklaarden de democratische kandidaat te steunen. Mc Govern moest dan ook in zijn programma opnemen dat hij Israël zowel moreel als materieel zou steunen, indien hij tot president verkozen werd.

De katholieke bevolking die eerder geneigd is democratisch te stemmen werd afgeschrikt door zijn uitspraken over abortus. De abortusuitspraken werden afgekeurd en uit het programma verwijderd. Mc Govern verklaart zelf hierover dat de andere problemen belangrijker zijn en dat hij om deze problemen op te lossen, gerust het abortusprobleem wilde laten varen. Blijft de defentie, de sociale voorzieningen en het punt waarop voora gespeeld wordt: Vietnam. Het programma alleen moet voor Mc Govern beschouwd worden als negatief ten opzichte van zijn kansen om verkozen te worden. Zijn tegenstanders schilderen hem af als een gevaarlijk socialist en dit slaat nog steeds in bij de Amerikaanse burger.

Naast deze handikap moeten we rekening houden met het feit dat Mc Govern als vice-president een man aangeduid heeft die achteraf blijkt geleden te hebben aan psychologische depressies. De indruk werd gewekt dat Mc Govern slordig omging met de gehele zaak en dat dergelijke kandidaat niet te vertrouwen is. Ondanks het feit dat Eagleton verwijderd werd en vervangen werd door Scriber, kan men verwachten dat de republikeinse munt zullen slaan uit het voorval. Het zinspelen op de situatie in Vietnam zal evenmin veel uithalen voor Mc Govern. De doornsee Amerikaanse burger gelooft vast dat Nixon alles doet wat in zijn mogelijkheid ligt om de Vietnam-oorlog te beëindigen. De mentaliteit van deze burger werd nog eens duidelijk geïllustreerd toen bij de republikeinse konventie enkele anti-oorlogsbetogingen plaatsgrepen. De toeschouwende massa juichte met overtuiging de ordetroepen toe die als taak hadden de manifestanten uit de buurt van het konventiegebouw te houden. Zij staan aan de zijde van Nixon die speelt op het eergevoel van de burger door erop te wijzen dat een onvoorwaardelijke terugtrekking gelijk zou staan met een vernedering van het gehele Amerikaanse volk.

amerika ★ ★ ★ ★ ★ ★

Wat zich op dit ogenblik afspeelt in Amerika kan men omschrijven als de radikaliserende van de posities. Uit de opiniepeilingen, die tot nog toe gehouden werden, blijkt dat de conservatieven het zouden winnen. Alhoewel een drastische wijziging in de opvattingen van de Amerikaanse kiezer zou moeten optreden om aan Mc Govern een kans te geven bij de verkiezingen, kan men nog niet spreken van een zekere overwinning van Nixon. Reeds vroeger gebeurde het dat de opiniepeilingen het totaal mis hadden. Nochtans moet gewezen worden op het verschil met deze vroegere verkiezingen waarbij het individu dat zich voorstelde belangrijker was dan de ideeën die hij vertegenwoordigde. Voordien situeerde de verschillen op politiek vlak zich over het algemeen op detailpunten. Nu gaat het om totaal verschillende benaderingen van

de Amerikaanse situatie op dit ogenblik. De verkiezing van Mc Govern zou nieuwe hoop wekken in verband met de oplossing van een aanslepend Vietnamese probleem. Toch willen we erop wijzen dat dit bij een hoop blijft. We moeten voldoende rekening houden met de drukingsgroepen die er belang bij hebben dat de oorlog in Vietnam voortduurt. We denken aan de wapenindustrie en vooral de industrie rond de elektronische apparatuur die duidelijk een kleiner omzetcijfer zullen realiseren bij het beëindigen van de oorlog. Dit zou niet ten gunste van de Amerikaanse economie komen die de laatste jaren moeilijkheden ondervindt, die zich - zoals we er op wezen - uiten in de dollarkrisis. Indien Mc Govern het meent dan zal hij het uiterst lastig krijgen om bij een eventuele verkiezing zijn zin door te voeren.

te zot om los te lopen

"De Standaard" van 18.7.72 : in de Zuid Koreaanse Hoofdstad Seoul werden drie mensen ter dood veroordeeld wegens spionage voor Noord Korea. Zij werden door de Zuid Koreaanse politie opgepikt toen ze probeerden een verjaaringcadeau te sturen aan Premier Kim Il Soeng van Noord Korea... In dezelfde periode lezen we in "Le Monde" dat een boekhandelaar aangehouden werd omdat hij als publiciteit voor zijn tekenpotloden had geschreven dat men met deze kon tekenen zoals Picasso.... Wat een misdaad ! Als bij toeval gebeurd dit alles op een ogenblik dat gesprekken tussen Noord en Zuid op gang komen...

In de religieuze rubriek van hogerge-noemde Standaard lezen we : "Een artiekelenreeks in de Pravda van Bratislava behandelt de "schandelijke" uitwerking van de godsdienst". Volgens de krant (althans over de vertaling die De Standaard ten beste geeft) leidt de godsdienst tot minderwaardigheidscomplex, maagzweren en hersenletsel ..." Wat zal ons nog allemaal proberen wijs te maken ?

Gelezen in een bekend "Vlaams dagblad voor staatkundige, maatschappelijke en economische belangen" op 25/7 in een artikel over vier kolumnen : **EIGENBILZEN WIL EEN NIEUW REKORDPAAZITTEN VESTIGEN.** Acht dapperen gingen vrijdag "op stok". Over de tientallen die zich op 21 juli ingezet hebben om enkele tien duizenden franken in te zamelen voor de slachtoffers van de bombardementen in Vietnam, geen regel, geen letter ! Arm Vlaanderen die de eer heeft over zo'n kranten te beschikken !

Volgens recent gepubliceerde cijfers is het aantal werklozen in de V.S. gedaald van 5,9 t.h. tot 5,5 t.h. Volgens de "Libre" is deze zogezegde daling gelijklopend met een absolute verhoging. In mei - juni kwamen namelijk niet minder dan 250.000 personen de rangen der werklozen vervoegen. Het blad wijst er buitendien op dat het niet de eerste maal is dat een verificatie tot de vaststelling komen wordt dat er geen verlaging maar een verhoging was! Bij de rectificatie van de cijfers voor mei - juni zullen de presidentsverkiezingen voor Nixon echter al achter de rug zijn schrijft "La Libre"...

Het Israëliësch parlement heeft, ter afleiding voor de eerder ongunstige binnenlandse toestand, het nogmaals nodig geacht een dramatische oproep te richten tot de regeringen en de openbare opinie in de Westerse wereld voor de Russische Joden. Tijdens dezelfde zitting protesteerde Abba Eban, Minister van Buitenlandse

Zaken tegen het feit dat de radiouitzendingen "De Stem van Israël" in de Sovjet Unie worden gestoord...

De regering van Israël heeft besloten de in 1948 op onrechtmatige wijze verdreven Kristen Arabieren te weigeren naar hun dorpen Ikrit en Birim te laten terugkeren. Vier ministers tekenden hiertegen protest aan. Het Hooggerechtshof had reeds in 1952 de dorpelingen het recht toegewezen naar hun dorpen terug te keren. Het leger blaasde echter op eigen initiatief de huizen van deze dorpen op en... een groot deel van het land werd onder Joodse nederzettingen verdeeld... Intussen schreeuwen ze in Tel Aviv over de Russische Joden.

De "Zuid Aziatische Verdragsorganisatie" heeft weer pech. Men weet dat bij dit verlengstuk van de N.A. V.O. voor Azië : Australië, Frankrijk, Groot Brittanië, Nieuw Zeeland, de Phillipijnen, Thailand, Pakistan en de Verenigde Staten aangesloten waren. De aansluiting van Pakistan werd in 1954 afgedwongen van Mohamed Zafrullah Khan, minister van Buitenlandse Zaken, in ruil van financiële, militaire en politieke hulp van de Verenigde Staten. President Bhutto van Pakistan komt de aansluiting van zijn land nu op te zeggen. In dit Aziatisch militair pakt blijft nu op de 7 aangesloten landen er nog één van wie kan gezegd worden dat een Aziatisch land is. Met een marionettenregering made in U.S.A. dan nog...

midden-oosten

EGYPTE : EEN RECHTSE BURGERIJ VERDRAAGT GEEN LINKSE ADVISEURS.

Radio Kaïro.

18 juli 1972 16 H : "Morgen begint de week van de vriendschap tussen de Sovjet-Unie en Egypte."
19 H : "De Sovjet-deskundigen zullen ons land moeten verlaten, Egypte zal hun materiaal en hun bases als zijn eigendom beschouwen."

Op drie uur tijd was de situatie voor de luisteraars van Radio Kaïro volledig omgeslagen, de grote vrienden werden plots uit het land gewezen.

Om dat te begrijpen moeten we terugkeren naar een evolutie die twintig jaar geleden begonnen is.

Wanneer in 1952 een groep jonge officieren waaronder Neguib en Nasser, de macht overnemen in Egypte voeren de Egyptische kommunisten, gesteund door Stalin, een tegenaksie. Zij waren echter té zwak en de nationalistische tendens overwon onder leiding van Nasser.

Drie jaar later zal, met Kroetsjev, een ommekeer komen. Gunstig gestemd door de weigering van Egypte in het Bagdad Pakt te treden (een soort N.A.V.O. voor het midden oosten dat datzelfde jaar werd opgericht en Turkije, Irak, Pakistan, Iran en Engeland omvatte) en, een jaar later, de nationalisatie van het Suez-kanaal zal Moskou Nasser openlijk steunen. De inval van de Engels, Franse en Israëliëse legers wordt stopgezet door energiek en konkreet dreigende nota's van de S.U. De lokale kommunisten willen weer van de situatie gebruik maken doch blijken weer niet machtig genoeg en belanden in de gevangenis.

In 1958 sluit Syrië aan bij Egypte en wordt de V.A.R. gesticht. Als voorwaarde stelt Nasser de afschaffing van alle politieke partijen in Syrië, dus ook van de toen belangrijke kommunistische partij, deze weigert hieraan te voldoen en verdwijnt in de illegaliteit. Datzelfde jaar ontmoet Nasser in Moskou voor de eerste maal Kroetsjev. De Egyptische leider bevestigt nogmaals dat er geen sprake kan zijn van een kommunistische partij noch in Egypte noch in Syrië. Hier verschijnt duidelijk de splitsing die de relaties tussen Egypte en de Sovjet-Unie zal kenmerken. Nasser, als vertegenwoordiger van de nieuwe nationalistische, burgerij is duidelijk een tegenstrever van het kommunisme. Volgens hem is deze ideologie op vele punten verouderd en kan ze niet toegepast worden in de ontwikkelde landen. De kommunisten van het Midden Oosten zijn voor hem agenten van een buitenlandse grootmacht die langs deze weg zich tracht te mengen in binnenlandse aangelegenheden. Hij wil graag onderhandelen met de Sovjet Unie als grootmacht, niet met de Sovjet Unie als de draagster van een bepaalde ideologie. Door die scheiding te maken kan hij dus rustig de lokale kommunisten in de gevangenis zetten en ondertussen goede betrekkingen onderhouden met de Sovjet Unie. Deze laatste wordt aldus verplicht te kiezen tussen de kommunistische partij en goede betrekkingen met Egypte. Tegen haar zin zal ze

voor het laatste opteren. Zo doet de Sovjet Unie haar intrede in het Midden Oosten.

In 1958 grijpt echter een andere zeer belangrijke gebeurtenis plaats. Kassem verovert de macht in Irak. Daar hij voornamelijk gaat steunen op de Iraakse kommunisten krijgen we een internationale reaksie. De Amerikanen vallen met hun XVe vloot Libanon binnen terwijl de Engelsen (met het akkoord van de Israëli) een afdeling parachutisten in Amman legeren om het regime van Hussein veilig te stellen. Nasser die bevreesd is voor een herhaling van de Suez affaire vliegt naar Moskou om daar steun te vragen. Kroetsjev is op dat ogenblik veel voorzichtiger dan in 1956. Het enige wat hij belooft zijn opzichtige legermaneuvers aan de Bulgaars-Turkse grens. Daarbij wordt duidelijk gespecificeerd dat zelfs als het grondgebied van Egypte geschonden wordt de Soviets niet verder zullen gaan dan deze maneuvers. De reden daarvoor is duidelijk : in 1956 hielden de Amerikanen zich buiten de zaak, nu zitten ze er volop in. Een tussenkomst van de Sovjet Unie zou dus wereldoorlog III betekenen.

In 1959, als het gevaar geweken is, kan Nasser zich tegen Kassem richten. Hij valt hevig de Iraakse kommunisten aan die verdedigd worden door Moskou.

De crisis zal pas eindigen na de val van Kassem in 1963. Hij wordt opgevolgd door Aref die duidelijk nationalistisch en pro-Egyptisch is. De Sovjet Unie keert zich dan terug naar Nasser.

Tijdens het bezoek van Kroetsjev ter gelegenheid van het beëindigen van de eerste fase - door Soviets gefinancierde - werkzaamheden aan de Assouandam in 1964 werd Nasser tot Held van de Sovjet Unie gemaakt en verkreeg hij de Orde van Lenin. De verdwijning van Kroetsjev betekende geen breuk in de betrekkingen tussen beide landen. Deze werden in tegendeel beter en beter. In 1966 bezoekt de Sovjetpremier Kosygin het land, de economische afhankelijkheid van Egypte wordt steeds groter en bereikt zijn hoogtepunt na de zesdaagse oorlog wanneer het terug militair uitgerust wordt door de Sovjet Unie.

De Samenwerking spruit zoals gezegd niet zozeer voort uit politieke overeenkomst dan wel uit een aantal praktisch gelijklopende belangen : beide zijn gekeerd tegen het Westers kolonialisme, beide steunen revolutionaire bewegingen en beide zijn tegenstanders van Israël.

De Sovjet Unie heeft nooit een politieke lijn opgedrongen aan de Egyptenaren daar zij er van overtuigd was dat het land, na een eerste fase van nationalisme, in de richting van het socialisme zou evolueren. Er waren zelfs aanduidingen in die richting - kon men denken - toen Nasser in 1964 alle gevangen kommunisten vrijliet. Men mocht echter niet vergeten dat de revolutie van 1952 een burgerlijke revolutie was en dat, om het land een meer socialistische richting te doen kiezen, er een tweede omwenteling nodig was, gesteund op een industrieel proletariaat dat voorlopig nog afwezig was. Met de dood van Nasser kwam er een duidelijke breuk in die evolutie. Sadat zorgde ervoor al te Sovjet gezinde mensen in

zijn land het zwijgen op te leggen en streefde naar een meer "onafhankelijke koers." Hij bleef natuurlijk nog steunen op Soviethulp zowel economisch als militair. De Soviet Unie leverde nog wapens maar weigerde dit zonder beperking te doen. Sadat toonde zich langs de andere kant ook gunstig ten opzichte van Amerikaanse vredesplannen zoals het plan Rogers, doch wanneer een vreedzame oplossing uitbleef verklaarde hij zich voor een hervatting van een oorlog met Israël. De Soviet Unie was daar, begrijpelijkerwijze, niet zeer enthousiast over en de Egyptenaren kloegen over het uitblijven van voldoende militaire steun. Het volk wordt onrustig en er breken studentenrellen uit. De Egyptenaren willen weten waar ze aan toe zijn : oorlog en vrede. De Soviet Unie moet het ontgelden. Zij zou Egypte hebben laten vallen. Dan volgt een periode van heen en weer gereis tussen Moskou en Kairo, langs beide zijden wordt beweerd dat de wapenleveringen geïntensifieerd zullen worden. Op 15 juli verklaart de S.U. op het einde van het bezoek van de Egyptische eerste minister, Sedki : "vermits de Israëli weigeren resolutie 242 van de Veiligheidsraad toe te passen hebben de Arabische staten het recht alle middelen te gebruiken om de bezette gebieden te bevrijden." Maar zelfs deze harde toespraak heeft niet kunnen verhinderen dat Sadat op 28 juli 1972 zijn beroemde toespraak hield, in de eerste plaats gedreven door de wil een einde te maken aan de onzekere toestand in zijn land. Hij wou tonen dat hij in staat was duidelijk stelling te nemen.

Wat opvalt is de kalmte met dewelke de Soviets en de Egyptenaren deze beslissing hebben aanvaard. Als men weet dat de Soviet Unie enorme sommen heeft geïnvesteerd in de Egyptische economie (van 1958 tot 1968 52 miljard en sindsdien meer en meer) die toegelaten hebben een aantal industriële complexen op te bouwen zoals dat de Helouan (ijzer en staal) waar 100.000 mensen werken en dat van Naj Hammadi (aluminium) kan men wel begrijpen dat ze niet zeer tevreden moeten zijn plots aan de deur gezet te worden. Verder hebben ze ook hun zes militaire basissen aan de Egyptenaren moeten laten. Dat alles kan natuurlijk getemperd worden door het feit dat Moskou onlangs een akkoord sloot met Irak (9 april) en toenaderingspogingen ondernomen werden met Syrië (14 mei) waardoor een verbinding tussen Middellandse Zee en Indische Oceaan mogelijk wordt. Het is ook een feit dat Sadat de banden niet volledig verbroken heeft en verder wil onderhandelen voornamelijk met de hoop op de voortzetting van de economische hulp.

In Egypte zelf was de reactie ook zeer gematigd, geen groot enthousiasme, geen lovende artikels in de kranten, gewoon een nuchtere vaststelling. Als men dan verneemt dat op 22 juli de woordvoerder van de regering verklaarde dat "Egypte omhet even welk vredesinitiatief zal aanvaarden" voelt men wel in welke richting de toestand evolueert. Daarbij komt nog dat, met bemiddeling van Saoedi Arabië, terug toenadering gezocht werd tot Jordanië.

Op 26 juli roept Golda Meïr Sadat patetisch op om direkte onderhandelingen aan te vatten. Een zeer mooie geste, maar nogal onrealistisch als men weet dat de Arabieren al meer dan twintig jaar trachten aan te tonen dat dat voor hen onmogelijk is.

Dan komt Bangazi. Op 31 juli vergaderen Sadat en Khadafi daar na lang aandringen van deze laatste. Op 2 augustus wordt er besloten trapsgewijze over te gaan tot een volledige vereniging van beide landen die op 1 september 1973 moet verwezenlijkt zijn. Economisch gezien is deze eenmaking zeer belangrijk voor Egypte. Libyë is dank zij zijn enorme petroleumrijkdommen in staat voor een groot deel de rol over te nemen van de Soviet Unie voor de economische ontwikkeling van Egypte. Voor het ogenblik schijnt de Libysche steun reeds 6 miljard per jaar te bedragen. Politiek gezien is een vereniging van de Egyptische meer vredesgezinde burgerij en de krijgshaftige en streng Muzulmaanse Khadafi echter moeilijk te verwezenlijken. Het is zeker dat deze ganse evolutie een overwinning betekent voor de rechtse burgerij in Egypte. Wat deze wil, na van de status quo situatie geprofiteerd te hebben om dank zij Sadat haar positie te verstevigen, is vrede met Israël. Dat de aangekondigde oorlog stilaan in de vergeethoek raakt blijkt nogmaals uit de demobilisatie van tienduizend jonge soldaten. Dat de burgerij haar positie verder versterkt blijkt uit het wetsvoorstel volgens hetwelk al wie de politiek van het land schaadt zal ter dood gebracht worden. Het feit dat de doodstraf uiteindelijk in de wet niet weerhouden werd doet niets af aan de geestesgesteldheid waarin het ontwerp ingediend werd.

Uit de toespraak die Sadat op 17 augustus tot het parlement richtte bleek weer duidelijk dat gedacht wordt aan een vreedzame oplossing. Dezelfde dag stelde Dayan voor een vreedzame oplossing te baseren op een gedeeltelijke terugtrekking van de Israëli uit de Sinai. Vier dagen later neemt Hussein drie mensen van Cisjordanse oorsprong op in zijn regering om op die wijze te beginnen met de verwezenlijking van zijn vredesplan. "Le Monde" meldde onlangs dat een Israëliische stad zou opgetrokken worden in de Sinai ongeveer midden tussen Gaza en Port Saïd. Deze stad zou binnen twintig jaar 250.000 inwoners tellen. Tegelijkertijd werden plannen bekend gemaakt voor de bouw van een stad op de bezette Golanhoogten. Het volstaat deze feiten op te sommen om te begrijpen wat er aan het gebeuren is. Egypte wil vrede. Over de termen van die vrede kan nog lang gediskussieerd worden maar een oorlog is nu ondenkbaar. De burgerij die de macht heeft in de buurstaten van Israël zal dus de overwinning behaald hebben. De Egyptische situatie, los van de Verenigde Staten, de Soviet Unie en West Europa, is zeer labiel en zou waarschijnlijk zelfs geen gewapend konflikt meer kunnen overleven zonder ernstige brokken.

Een belangrijk gevolg van de Soviet hulp is echter ook de zeer snelle groei van de industrie en dus ook van het proletariaat in Egypte. Voor het ogenblik werkt meer dan twaalf percent ervan in de industrie wat nog niet zeer veel is maar het lopende tienjarenplan voorziet een overschrijden van de landbouw door de industrie. Daar ligt waarschijnlijk de hoop voor de toekomst, slechts een voldoende bewust proletariaat kan de situatie omkeren.

PROCESSEN IN PRAAG.

Tijdens de laatste weken kwamen de processen in Praag en Borno ons herinneren aan de tragische gebeurtenissen van 1968.

Voor onze weldenkende pers, die steeds karig is met de positieve berichten uit Oost Europa, is het de ideale kans om deze processen speciaal in de verf te zetten. Zij die meestal zeer karig zijn met de objectieve berichtgeving over Vietnam en zeker de barbaarse bombardementen ten spijt ingegeven door hen anti-communistische overwegingen weigeren positie te kiezen, krijgen een unieke gelegenheid om allen over dezelfde kam te scheren. Voor onze socialistische en kristen democratische ministers wiens regering het zich zelf niet veroorloofd is het, het geschikt argument om hun geweten te sussen.

Betekent dit dat wij, om niet in de kaart te spelen van de vijanden, tegenstrevers of onverschilligen, ons zelf het zwijgen moeten opleggen ?

In geen geval. We geloven dat het onze opdracht is, als vredes-militanten, over deze toestanden informatie te brengen en ieder verkrachting van de democratie te veroordelen en de belangen van de overgrote meerderheid van de bevolking te verdedigen. We vernemen eveneens dat dergelijke toestanden onvoorwaardelijk een verzwakking betekenen in de strijd voor de vrede. In eerste voor Vietnam.

De Processen in Praag en Brno zijn zeker niet van aard om de brede massa's, in het Westen zoals in de Derde Wereld, ontgoocheld door de tal van tegenstellingen en wandaden van het kapitalistisch systeem, vertrouwen te geven in een alternatief : de uitbouw van een socialistische maatschappij. Ook de Westerse Kommunistische Partijen hebben dit ingezien want bladen als l' Unita, Morning Post, l' Humanité en in ons land De Rode Vaan hebben zich gedistancieerd tenoverstaan van de huidige politieke processen in Tsjecoslovakije. Niet zonder reden schrijft Jef Turf in de Rode Vaan dat een werkelijke socialistische samenleving uitsluitend moet kunnen gezien worden in de zin van de uitbreiding van de individuele rechten en vrijheden, mogelijk gemaakt door kollektieve structuren geïnspireerd door het belang van de overgrote meerderheid van de bevolking.

Uit het communiqué dat door de Franse K.P. werd bekend gemaakt blijkt dat in de laatste maanden ongeveer 70 per-

sonen in Tsjecoslovakije werden aangehouden. Zo de helft hiervan, soms na enkele uren, werd vrijgelaten dan blijft er het feit dat tegen 32 processen werden ingespannen.

Allen werden vervolgd, en sommigen intussen reeds veroordeeld, onder de beschuldiging van vijandige activiteiten tegen het socialisme. Opvallend is dat allen kommunisten zijn die destijds, onder Dubcek, een belangrijke rol hebben gespeeld.

Huebl was rektor van de Centrale Partijschool; Bortosek een historicus; Sabata lid van het komitee van Brno, enz., enz.

De Franse K.P. vestigt hierbij de aandacht op het feit dat op 18/2/72 bij een ontmoeting tussen haar nationaal sekretaris dhr Leroy en dhr Husak te Praag deze laatste verklaarde dat geen processen, geen aanhouding zou plaats hebben voor ideologische en politieke oppositie en dat de socialistische legaliteit scupuleus zou geëerbiedigd worden. Dit schijnt nu niet het geval te zijn. De autoriteiten te Praag verklaren echter dat aan de betrokkenen niet hun houding rond 1968 wordt tenlaste gelegd maar hun aktieve illegal propaganda tegen de huidige regering o.m. door de bevolking op te roepen niet aan de recente verkiezingen deel te nemen. Anderen wordt verweten kontakten te hebben onderhouden met personen die het land hebben verlaten of dokumenten te hebben doorgegeven. Dat hiervoor veroordelingen werden uitgesproken die soms tot zes jaar hechtenis gaan kan zeker niet aanvaard worden. Wanneer een socialistisch regime haar toevlucht neemt tot gerechtelijke dwang om politieke argumenten te vervangen dan is dit in tegenspraak met de socialistische principes waardoor zij de uistraling van het socialisme in eigen lans en haar uistraling in de wereld schaadt.

Het laat geen twijfel dat, zo de politieke leiders te Praag op deze ingeslagen weg verder gaan dan dragen zij een zware verantwoordelijkheid. Niet alleen door een diskrediet te werpen op het socialisme maar tevens, en dat is wat ons vredeskrachten biezonder interesseert, argumenten te verschaffen aan diegene die met alle middelen het tot stand komen van een vreedzame koëxistentie willen verhinderen. Tevens verzwakken zij de eensgezinde internationale aktie voor de vrede in Indo China en remmen het tot stand komen van de door ieder zo gewenste bijeenkomst voor Veiligheid en Samenwerking in Europa.

HET ARSENAAL VAN DE PERFЕКTE MOORDENAAR

Het lente-offensief van het Nationaal Bevrijdingsfront gaf Nixon de kans om een quasi-totale luchtoorlog af te kondigen tegen Noord-Vietnam. Het land wordt systematisch "teruggebombardeerd naar het stenen tijdperk". Zelfs de dijken, die in eeuwenlange arbeid werden aangelegd, om de 15 miljoen bewoners van de vlakte van de Rode Rivier te beschermen, worden niet meer ontzien, zodat in deze herfst een reusachtige overstroming dreigt. In Zuid-Vietnam leggen de B-52 straalbommenwerpers echte bommentapijten in de gebieden die door het NBF werden veroverd of bedreigd. Telkens zeven B-52 die in 1972 5 vluchten per dag deden, slaan in één vlucht zowat 750 kraters in de grond; in een gebied van één kilometer breed en vijf kilometer lang gaapt dan om de dertig meter een bomtrechter van tien meter breed en zes meter diep. De geleerden Westing en Pfeiffer berekenden in de "Scientific American" dat er in Zuid-Vietnam momenteel al meer dan 21 miljoen kraters in de bodem geslagen werden, broedplaatsen voor de muggen die de malaria-ziekte overbrengen. Zo maakte men reeds tien procent van de Zuid-Vietnamese landbouwgrond totaal onbruikbaar. De boeren weigeren bovendien om de gebombardeerde akkers opnieuw te bewerken: de ontelbare messcherpe bombsplinters rijten de boeren van de waterbuffels open, en de blindgangers exploderen vaak onder de ploeg. 2 t.h. van de bommen komen volgens het Amerikaanse leger immers in de drassige grond niet tot ontploffing, en sinds 1965 schoten de Amerikanen meer dan 13 miljoen ton munitie op Indochina... De wouden werden besproeid met giftige "ontbladeringsmiddelen", omgeploegd door speciale superbulldozers, in brand gestoken met fosfor en napalm, of sinds 1969 bestookt met de "boterbloemplukkers", een superbom met de ontploffingskracht van een taktische atoombom, die in een straal van 1.100 m alle leven doodt, insecten inbegrepen, en in het oerwoud reusachtige kraters achterlaat.

Hier is sprake van 'ecocide', van regelrechte oorlog tegen het landschap zelf, dat voor tientallen jaren wordt vernietigd.

We moeten beseffen dat dit alles grotendeels gebeurt met wapens die in de tweede wereldoorlog onbekend waren. Net zoals de Duitsers het deden in de Spaanse burgeroorlog, testen de Amerikanen in Vietnam de schrikwekkende wapens uit van een nieuwe wereldoorlog. De Amerikanen kunnen gerust hun laatste soldaten naar huis halen: ze hebben ze niet meer nodig om in de oerwouden op zoek te gaan naar een ongrijpbare vijand. De oorlog werd wetenschappelijk aangepakt en geautomatiseerd. Apparaten doen nu het werk.

Een dicht bladerdek biedt geen beschutting meer: nieuwsoortige radartoestellen kijken er doorheen. "Low Light TV" en "Starlight Scope" die het maanlicht tot 40.000 maal versterken, veranderen de nacht in klaarlichte dag. Vijandelijke troepen worden ook opgespoord door automatische toestelletjes. Sommige van deze tuigen reageren op metaal, andere op warmte of op geluiden, op trillingen van de bodem en op een verstoring van het elektro-magnetisch veld, en een bepaalde sensor reageert zelfs op de ammoniak in menselijke urine. Deze apparaten worden door vliegtuigen afgeworpen, dringen in de grond of in

aktueel

boomkruinen, en seinen twee maand lang via hun gekaemoefleerde antennes gegevens door naar vliegtuigen of versterkte bodemstations, die ze heruitzenden naar een centrale computer in Thailand. Enkele ogenblikken later krijgen de jachtbommenwerpers reeds hun instructies om met de gepaste middelen de vijandelijke bedreiging uit te roeien. De Amerikanen beschikken hiervoor over een arsenaal van smerige wapens.

Er zijn allereerst de geperfectioneerde **brandbommen**: de bekende sapalm, die een gloed van 900 tot 1.300 graden verspreidt; de super napalm (1.500^o-2.000^o) die aan de huid blijft kleven; het thermiet (2.000^o-3.000^o); magnesium (3.500^o); de erg giftige witte fosfor, en sinds 1970 een mengseltje van napalm, fosfor en thermiet. Al deze stoffen veroorzaken gruwelijke brandwonden of verstikking door zuurstofgebrek en koolmonoxide.

Anderzijds zijn er de "**antipersoneelbommen**", duivelse tuigen die een wolk van metalen scherfjes rondstrooien, die vooral tegen de onbeschermden burgerbevolking worden gebruikt. In 1965 al gebruikten de Amerikanen boven Noord-Vietnam de CBU-46 of "ananasbom", een cilinder van 800 g, die 250 metalen bolletjes van 6,5 mm bevatte. In april 1966 gebruikte men een verbeterde versie van deze "Steel-Pellet-Bomb", de CBU-24 of "gojave-bom", een bol van 450 g, met 300 metalen knikkers van 5,6 mm diameter. Een F-105 straaljager kan 1.440 cilinderbommen of 2.500 bolbommen uitgooien: over een terrein van 1 km² vliegen dan respectievelijk 360.000 of 768.000 knikkers met een snelheid van 1.100 m per seconde in het rond: ze veroorzaken bij onbeschermden mensen zware verwondingen. In augustus 1967 verscheen de "Smooth Orange Bomb" (Bomb frag BLU 24-B). Hij had de vorm van een sinaasappel met een zachte huid, die bij ontploffing een massa scherfjes wegslingerde. In 1967 schoten Amerikaanse oorlogsbodems voor het eerst 155 en 203 mm - schrapnellgranaten af. Ze ontploften in de lucht en strooiden zo 104 ontplofbare knikkers met vleugeltjes uit, die op hun beurt elk 500 bolletjes van 1 mm tot 1,7 m ver door de lucht jaagden. Shrike-raketten (AGM-45 A) worden door vliegtuigen op 1.500 m hoogte afgevuurd tegen doelen 15 tot 25 km verderweg. De raketkop springt open, en slingert dan 10.000 metalen blokjes van 4 mm zijde weg. Sinds 1965 schieten de Amerikaanse vliegtuigen boven Noord-Vietnam dumdkogels af van 20 mm, die in het lichaam van het slachtoffer ontploffen. Bij de aanval op An-Con (provincie Qang-binh) op 3 oktober 1968 strooiden F-105 vliegtuigen elk 2.000 "Spider-mines" uit (CBU 34/32). De dingen ontploffen als men een van de 8 nylon poten aanraakt, en verspreiden dan een massa dodelijke scherfjes. Op 21 en 22 no-

vember 1970 gebruikte men tegen de provincies Vinh-phu en Hà-tây bommen die er uitzagen als gestreepte sinaasappelen ("Striate Orange Bomb of BLU 24 A/A). Elke bom projecteerde een 500 vlijmscherpescherfjes van 3 tot 10 mm. Sinds 1966 gebruikt men ook 2,8 tot 3,6 mm lange naaltjes met 4 weerhaken i.p.v. knikkers. Ze dringen als een harpoen het lichaam binnen en zetten zich daar vast. Ze kunnen vaak chirurgisch niet verwijderd worden. Sinds kort gebruiken de Amerikanen ook meer plastic-kogeltjes en -pijltjes, die door X-stralen niet kunnen opgespoord worden. Naast deze antipersoneelbommen, zijn er tenslotte nog verschillende mijnen met een lichte lading springstof. Duizenden "Gravel Mines" (XM12) en "Dragon Tooth Mines" (XM 41E - I) worden door F-101 vliegtuigen over een klein terrein verspreid. Deze kleine gekamoefelde tuigen doden of verminken de nietsvermoedende voetganger die er op trapt.

Schuilplaatsen worden opengereten door de flesvormige bom (PLU-P/B-Bomb Ma18), die eerst als antitankwapen werd gebruikt. Een verbeterde versie, de "Perforating Bomb" (Bomb MK-20, mod. 2 en MK-1-18-0) doet gewone bunkers (onder een hut bvb.) instorten, en de dunne scherven veroorzaken verminkingen.

Het is duidelijk dat al deze tuigen bedoeld zijn om de burgerbevolking te democratiseren: ze zijn weinig effectief tegen soldaten in stellingen of pantserwagens, maar treffen precies de onbeschermden kinderen, vrouwen en grijsaards.

En zoals de Amerikanen zelf zeggen is een zwaarverminkte te verkiezen boven een dode: hij houdt veel verplegend personeel gedurende een lange tijd bezig, en kost zodoende meer...

A. Looman

cijfers 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 cijfers

BELGEN IN AFRIKA.

In antwoord op een Parlementaire vraag heeft de Minister van Buitenlandse Zaken bekend gemaakt dat 62.753 Belgen in Afrika leven.

Dit o.m.: Algerië: 500; Burundi, 2.500; Volta, 39; Republiek van Centraal Afrika, 200; Dahomey, 42; Ethiopië, 70; Gabon - 43; Gambie - 2; Ghana - 15; Guinea - 161; Eoorkust - 400; Cameroun - 138; Kenya - 87; Congo (Br.) - 100; Liberia - 25; Libye - 100; Madagascar - 83; Mali - 60; Marokko - 1.500; Mauritanië - 26; Eiland Maurice - 26; Niger - 35; Nigeria - 81; Ouganda - /&; Ruanda - 2.200; Senegal - 216; Sierra Leone - 2; Soudan - 12; Somalie - 5; Tanzanië - 67; Togo - 46; Tunezië - 700; Verenigde Arabische Republiek - 83; Zaire - 42.000; Zambie - 131; Zuid Afrika - 11.000

Hieruit blijkt dat de vroegere koloniën nog steeds de meeste belangstelling wegdragen.

DE WINSTEN VAN DE 200 BELANGRIJKSTE NIET AMERIKAANSE FIRMA'S IN 1971.

Volgens het financieel Amerikaans tijdschrift "Fortune" verhoogden de 200 belangrijkste niet-amerikaanse bedrijven in 1971 hun zakencijfer met 14,2 t.h. gemiddeld. Dit ligt een weinig lager dan in 1970 en 1969 tijdens dewelke een verhoging werd geboekt van onderscheidelijk 16,7 en 16,2 t.h. Volgens het blad zouden de winsten echter netjes lager liggen. De daling zou 10,7 t.h. bedragen daar waar ze in 1970 2,7 t.h. bedroeg.

Het is Japan die het grootste aantal bedrijven plaatst in de reeks van de niet-amerikaanse. Bij de driehonderd grootste plaatst Japan er vijf en zeventig, acht en veertig tussen de eerste tweehonderd. Duitsland komt op de tweede plaats met twee en veertig.

De Engels-nederlandse ROYAL DUTCH SHELL is van verre de grootste niet-amerikaanse firma met een zakencijfer van 12,7 miljard dollar. Op wereldplan staat deze op de vierde plaats na GENERAL MOTORS (28,2 miljard dollar), STANDARD OIL (18,7 miljard dollar), FORD (16,4 miljard dollar). In de tabel der niet-amerikaanse firma's zijn de British Petroleum, Siemens en Nestlé naar voor gegaan terwijl Volkswagen terugliep.

Ziehier het klassement der tien grootste niet-amerikaanse firma's:

1. ROYAL DUTCH SHELL
(12,7 miljard dollar - 1 pl. in 1970 - Gr. Brit. - Nederland)
2. UNILVER
- 7,48 miljard dollar (2 pl. in 70.) - Gr. Britt.-Nederland)
3. BRITISH PETROLEUM
- 5,1 miljard dollar (5de pl. in 70) - Gr. Brittanië.
4. PHILIPS
- 5 miljard dollar (4de pl. 70) - Nederland.
5. VOLKSWAGEN
- 4,96 miljard dollar (3de pl. 70) - Duitsland.
6. NIPPON STEEL
- 4 miljard dollar (6de pl. 70) - Japan.
7. SIEMENS
- 3,8 miljard dollar (10de pl. in 70) - Duitsland.
8. IMPERIAL CHEMICAL
- 3,7 miljard dollar (7de pl. 70) - Groot Brittanië.
9. HITACHI
- 3,6 miljard dollar (9de pl. 70) - Japan.
10. NESTLE
- 3,5 miljard dollar (25ste pl. 70) - Zwitserland.

Om zich een beeld te geven van de enorme financiële macht van de eerste genoemde bedrijven in de wereld volstaat het wellicht er op te wijzen dat de gewone en buitengewone begroting van ons land voor 1973 + - 95 miljard dollar bedraagt. Hogergenoemde groepen kunnen dus zeker een staat in de staat genoemd worden.

KLASSEMENT VAN DE BELANGRIJKSTE NIET AMERIKAANSE BANKEN.

1. BARCLAYS - (Groot Brittanië)
- 18,6 miljard dollar (1ste pl. in 1970).
2. DAI-ICHI KANGYO - (Japan)
- 18,5 miljard dollar (28ste pl. in 1970).
3. NATIONAL WESTMINSTER BANK - (Gr. Brit.)
- 16 miljard dollar (2de pl. in 1970).
4. BANQUE NATIONALE DE PARIS - (Frankrijk).
- 15,8 miljard dollar (3de pl. in 1970).
5. CRÉDIT LYONNAIS - (Frankrijk)
- 15,69 miljard dollar (5de plaats in 1970).

DE SOCIOLOGIE VAN DE VRACHTWAGEN DEEL II

KARAKTERISTIEK VAN DE CHAUFFEUR

In zijn boek "Mobilidade, carater e regio", merkt Goncalves Fernandes op, hoe het beroep van chauffeur er toe bijdraagt, om de "cangaco, het gilde der roofridders" te doen uitsterven. Daartoe dragen twee elementen bij: de verkeersweg, en de chauffeur. Beide zijn namelijk doende een ander sociaal mensentype te vormen, minstens in dit opzicht: dat er een andere heldenfiguur ontstaat: de sociale held van de avontuurlijke vrachtwagen. Heel het potentieel van de trekzucht, van avontuur en verlangen naar nieuwe ervaringen, erfenis van de voorvaderen, en opgeborgen in zijn subconscientie, vindt compensatie in het beroep van vrachtwagenchauffeur.

De vrachtwagenchauffeur behoort tot het dionisiaanse type. Optimist, verliest hij zijn goed humeur niet, zelfs niet bij de zwaarste opdrachten. Dienstvaardigheid is een wezenstrek van hem.

Het voortdurend wederzijds contact tussen chauffeur, eigenaar van de camion, opdrachtgevers, zijn helpers, mecaniciens en bandenreparateurs, draagt bij tot het ontstaan van dit dionisiaanse type.

Als ver van elke hulppost ernstige panne hem tot staan brengt of noodweer hem overvalt, snorkt hij rustig in zijn hangmat onder de laadbak, wachtend op een nieuw onderdeel of op gunstiger weer. Constant zingt of neuriet hij achter het stuur. Boven op de hoge vracht zwaait een gevoelige antenne ter aanvulling van de gewone te zwakke auto-antenne, en de radio secundeert zijn zang.

Aan de luidruchtigheid geven camion en chauffeur ook uiting met de gemotoriseerde koeienbel, die buzina (claxon) genoemd wordt. Deze claxons, sommige met zes verschillende tonen, geven een symfonische begeleiding aan de stem van de caminhao. Het bespelen van deze meerstemmige claxons eist kunst en aanleg, maar is niet vrij van snobisme. De held chauffeur kondigt zijn komst aan met zijn herkenningsmelodie, exclusief van hem. Heel iets anders dan het eentonige "zingen" van de ossenkar, dat Nelson Werneck Sodré zo juist typeerde: eentonig Gregoriaans, enkel toon, geen klank.

De ateliers waar deze claxoncombinaties vervaardigd worden (sommige zelfs met twintig pijpen of bazuinen) vindt men vooral in Gamina Grande en Goiania. De verschroomde trompetten prijken op de spatborden, maar meestal aan de bovenzijde van de cabine boven de voorruit. Deze vrij kostbare combinaties verhogen de status van de camion.

VROEGERE EZELDRIJVERS EN HUIDIGE VRACHT- WAGENCHAUFFEURS

Telkens weer dringt zich de vergelijking op tussen de vroegere ezeldrijvers met hun grote karavanen en de moderne vrachtwagenchauffeur. Niet enkel vanwege het technische verschil tussen beide groepen, maar vooral door hun overeenkomstige sociologische trekken.

Een typische overeenkomst is bijvoorbeeld het uitdossen van de "Rainha", de trots van de tropeiro, voortgezet door de chauffeur in het uitbundig opsieren van zijn vrachtwagen. De cabine is van binnen opgetuigd met guirlandes, papieren bloemen, gordijnfranjes boven de voorruit met bolletjes, die gedurende de reis voortdurend met elkaar stoeien, elektrische lampjes in de hoeken, en aan de buitenkant bonte schilderijen, landschapstaferelen, een firmament met sterren - mogelijk een rest van Afrikaanse smaak, - uitgevoerd met alle moderne technische middelen: kalkeerpapier, schabloon en verfspuit.

Een opmerkelijke trek van beiden is verder de gewoonte van de karavaandrijvers, om aan de ingang van het dorp de hoefijzers te deponeren, die ze op de heerbaan als verloren voorwerpen aantreffen. De hoefijzers hebben nu plaats gemaakt voor wieldoppen, reservebanden, nummerborden en spatlappen, die eerlijke vindsters duidelijk zichtbaar deponeren bij politieposten en benzinstations, in de hoop dat de eigenaar een kleine vergoeding als dank zal achterlaten.

MIGRATIE

In het fenomeen van de migratie van het Noordoosten naar het Zuiden - de grootste migraties op het Amerikaanse continent - speelt de vrachtwagen een grote rol. Naar mensengeugen heeft de droogte van het Noordoosten altijd ingegrepen in het gedragspatroon van de daar wonende mensen. In onze tijd ontvlucht men de droogte niet meer te voet of te paard, maar gemotoriseerd. De droogte, die het leven van de mens bedreigt, deed de noordoosterling de vrachtwagen beklimmen bij zijn reddende tocht naar het zuiden.

Toch is het niet de kwetsbare economische situatie alleen, die als oorzaak van de migratie kan worden aangeduid. De armoede gaat gepaard met het verlangen naar avontuur, dat een karakteristiek is van de Braziliaanse mentaliteit door al zijn sociale lagen heen. Met Lopes de Andrade zouden we willen spreken van "migrações de fome" en "migrações de fortuna": migraties gedreven door honger en migraties gedreven door zucht naar fortuin.

Een tegenstroom ontstaat, wanneer de Nordestino zich weer verdreven ziet uit zijn toevluchtsoord, of wanneer heimwee zich van hem meester maakt. Hij toont dan de juistheid van wat wetenschapsmensen signaleren: het heeft geen zin om de sertanejo in zijn nieuwe woonplaats te onderhouden of hem te helpen, als men hem niet tevens helpt om daar te komen tot volledige zelfstandigheid.

Het fenomeen van de migratie, dat eerst epidemisch was, werd endemisch bij voorkomende crisis-situaties van welke aard dan ook, zoals bijvoorbeeld in de suikercrisis in de tweede helft van de zestiger jaren. Endemisch ook, omdat het fenomeen nog bleef optreden na de oprichting en niettegenstaande de inspanningen van de SUDENE, het semi-officiële lichaam om de ontwikkeling van het Noordoosten te bevorderen.

DE LANDVERHUIZING.

De stadjes Caruaru, Currais Novos, Salgueiro, Campina Grande Crato, en enkele andere, allemaal gelegen in het Noordoosten, zijn de voornaamste punten, waar ronselaars ageren, om de mensen te winnen voor een tocht per vrachtwagen naar de "betere" situatie in het zuiden.

In Currais Novos deed de radio in 1968 de volgende oproep: "Allen, die geïnteresseerd zijn in het maken van fortuin, worden uitgenodigd op het marktplein te komen op de maandagse marktdagen, om per vrachtwagen naar het zuiden te reizen" De oproep somt alle voordelen op van deze migratie, met betrekking tot het vervoer en het verkrijgen van een arbeidsplaats. De ronselaar, of de chauffeur, die de verantwoording neemt voor de tocht, belooft een dagelijkse uitkering van minstens vijf cruzeiros, zolang er geen werk is. "Tapiaçao", zegt de Braziliaan, "boerenbedrog".

Dit soort ongelukstochten wordt nog verzaamd door het feit, dat er alle mogelijke omwegen moeten worden gemaakt, om de politieposten te vermijden langs de grote wegen, daar zulk een transport per vrachtwagen verboden is. De binnenwegen zijn onbereikbaar, vertragen de reis, en zijn vol gevaren. De mensen, die dagelijks deze rijdende ellende zien voorbijkomen, hebben aan de vrachtwagens de naam gegeven van "papegaaiestokken". De journaliste Zilda Maranhao meent, dat de naam komt van "arara". In eerste instantie betekent het: grote papegaai, maar in het Noordoosten kan het ook de betekenis hebben van "verlakerij", of ook: "mensen die ze niet alle vijf op een rijtje hebben staan". Aldus zinspeelt het op de arme sukkels, die worden uitgebuit. De naam "papegaaiestok" kan ook zijn ontstaan danken aan de gelijkenis van de vrachtwagen met de primitieve kooi voor aras en papegaaien, die men veelvuldig ziet in arme hutten: latwerk, overtrokken met een stuk zeildoek.

De ontberingen, die deze migranten per vrachtwagen-per-vrachtwagen doormaken op zo'n lange tocht van een paar duizend kilometer zijn nauwelijks voorstelbaar. Vooral de hygiënische omstandigheden laten alles te wensen over. Het aantal reizenden bedraagt zo'n zestig personen per vrachtwagen, kinderen inbegrepen. Deze laatsten zijn echte stankverspreiders. Waswater ontbreekt ten enen male, zelfs bij de meeste benzinstations. De mensen hebben nog weinig of geen controle over hun natuurlijke behoeften, zeker niet, wanneer daarbij nog de bekende wagenziekte komt. De stank, die deze samengepakte menselijke ellende verspreidt, leidt dikwijls tot protest van de dorpelingen, waar wordt

halt gehouden.

Volwassenen krijgen om de drie uur gelegenheid om "zich te verzorgen". Dan wordt halt gehouden. Is het bij een benzinstation, dan maken ze daar gebruik van de W.C., als die er is. Anders gaat men in de struiken. Hierbij is het gebruik, dat de mannen de linkerkant van de weg inzwaaien, en de vrouwen de rechterkant. "In de struiken" is over het algemeen verkiesbaar boven de W.C.'s, die onvoorstelbaar vuil zijn, en haarden van besmettelijke ziekten.

De voeding onderweg bestaat uit mandiocameel, koekjes en basterdsuiker. Drinkwater gaat mee in geitenhuiden, die ook reeds in gebruik waren bij de ezelskaravanen. Ze worden aan de buitenzijde van de carrosserie vastgehaakt. Het water is er altijd fris in, en daarom worden ze koelkasten genoemd. Het principe van het ontstaan van afkoeling is trouwens hetzelfde. Elkeen heeft zijn zak met voedsel "geitebok" genaamd, met zich meegebracht. Naargelang de reis vordert, verdwijnt deze primitieve vorm van eigendom, en houdt men de maaltijd gemeenschappelijk. De vrachtwagen, het gemeenschappelijk huis, is nu verrijkt met de "mensa communis", de gemeenschappelijke maaltijd. De slaap moet worden opgespaard tot slechts een paar nachten. Overigens moet men maar zien nu en dan wat weg te dutten. Bij een reis van acht dagen heeft men gemiddeld niet meer dan twee overnachtingen. Het meest droevige op deze reizen is het grote aantal sterfgevallen van kinderen onderweg, en het bloedige spoor, dat de wagens achterlaten door ongelukken, waarbij de inzittenden uit de wagen geslingerd worden of tegen de bergwand worden verpletterd. Nieuwe staties, gemarkeerd door een houten kruis, worden steeds aan de kruisweg toegevoegd.

EN DAN KOMT DE TELEURSTELLING.

Onder de druk van alle zwarigheden: tegenzin op het moment van vertrek, het uit zijn evenwicht gebracht worden door alle voorbereidingen, het uitgestane ongemak op de harde bank, die men de fauteuil van de camion pleegt te noemen, het opraken van het voedsel tegen het einde van de reis, maar vooral de desillusie die ontstaat door volkomen afwezigheid van opvang in de grootstad, ontstaat bij velen een gevoel van opstandigheid. Ze gaan zich afzetten tegen alle aanpassing. Nauwelijks hebben deze mensen iets gespaard, of de ronselaars voor de terugreis doemen op, met verlokkelijke verhalen over overvloedige regens in de sertao van het Noordoosten, zeer gunstige prijzen voor de ruwe katoen, en de maisvelden die er volop in bloei staan, met het vooruitzicht op een rijke oogst.

Op dit volk van het Noordoosten van Brazilië past bijzonder goed het woord, dat Paus Pius XII sprak bij het Tweede Congres van de Internationale Rodovaria: "Op de autowegen spreekt zich een groot deel af van het leven van een volk, dat nog niet gesetteld is."

Ch. Donker Roermond

um orientatie latijns-amerika te roermond

LEEFMILIEU EN...

We lezen in een artikel van G. De Bunne terecht, in een editoriaal over Leefmilieu :

"Dit geldt ook voor de bewapeningswedloop en atoomontploffingen die een niet denkbeeldig gevaar vormen voor het voortbestaan van de mens. Het probleem van het voortbestaan van de mens. Het probleem van de verdediging van het leefmilieu wordt op dramatische wijze gesteld door de oorlog in Vietnam. Nooit werden, op een zo klein land een zo groot aantal bommen uitgeworpen. Chemische, biologische en andere oorlogsmiddelen werden er beproefd. In gehele stroken werd de plantengroei vernietigd en het zal tientallen jaren vergen om het ecologisch evenwicht te herstellen ..."

Het is verheugend in "De Werker" ook eindelijk eens zulkdanige taal te lezen. Maar moeten we ons niet de vraag stellen waarom de schuldigen, de verantwoordelijke voor al dit kwaad niet bij de naam wordt genoemd ?

Graag hadden we ook vernomen wat de Vakbeweging zich voor doel stelt, welke acties zij wensen te voeren om aan deze misdaden een einde te stellen.

Is dit niet een kwestie van Internationale Arbeiderssolidariteit ?

in het kort

ZWARTE AMERIKANEN ALS PROEFKONIJEN.

Een 200-tal aan syfilis lijdende zwarten bleven opzettelijk gedurende tientallen jaren van iedere verzorging opzettelijk verstoken. Tijdens deze jaren zijn een zevental patiënten rechtstreeks van deze ziekte overleden terwijl 154 overleden aan hartkwalen.

Bij de proef waren oorspronkelijk 600 zwarten betrokken, twee groepen van 200 waarvan de ene wel en de andere niet behandeld werden.

Zij die het zonder verzorging moesten stellen kregen daarvoor als "compensatie" : warme maaltijden, verzorging voor andere ziekten en ... een gratis begrafenis op kosten van de Staat. 74 van deze menselijke proefkonijnen zouden nu nog in leven zijn maar, zeggen de gezondheidsdiensten ze zijn te oud om nog te genezen.

Gans dit schandaal, dat uitgebracht door het Amerikaans persagentschap Associated Press, verliep in de Alabama en loopt reeds vanaf 1932.

Dr. Prinz, een ambtenaar van de afdeling geslachtsziekten van het centrum voor ziektebestrijding die dit schandaal vernam verklaarde dat het hem met afschuw vervulde. Sinds 1946 werd deze kwaal op een doeltreffende wijze met peniciline genezen maar desondanks werd de proefneming, gekend onder de naam "Tuskegee" verder gezet. Werden voor dergelijke praktijken in de concentratiekampen geen tientallen beulen ter dood veroordeeld ?

DE WERELDRAAD VAN KERKEN NEEMT STELLING...

Van 13 tot 23 augustus 1972 kwam het Centraal Comité van de Wereldraad van Kerken in vergadering bijeen te Utrecht.

Deze bijeenkomst is nogal onopvallend verlopen, althans voor de Vlaamse nieuwsmedia. Sommige beslissingen van de W.R.K. komen ons nochtans als belangwekkend voor. Bij overgrote meerderheid besloot de W.R.K. haar aandelen in firma's met investeringen in Zuidelijk Afrika te verkopen. De Wereldraad zal ook geen gelden meer deponeren bij banken die op directe wijze zaken doen met landen in Zuidelijk Afrika. De leden - kerken van de Raad werden gevraagd via aandeelhoudersacties en verkoop van effecten, de concerns ertoe te bewegen hun investeringen in deze landen terug te trekken.

Het ziet er naar uit dat de W.R.K. werk wil maken ten opzichte van de racistische regimes in Zuid-Afrika, Namibië, Rhodesië, Angola en Mosambique. De Wereldraad stelt dat de negerbevolking toch geen baat heeft bij de toestroming van buitenlands kapitaal ; daarentegen wordt de macht van de blanke minderheid erdoor verstevigd.

Wij overschatten de praktische gevolgen van deze boycot niet. Doch wij zien ze wel als een eerlijk getuigenis, en als een vorm van geweldloze actie tegen discriminerende, fundamenteel onmenselijke regimes.

VIETNAM

Ook - en dit is op zijn minst even belangrijk - over het prangende vraagstuk Vietnam heeft de Wereldraad zich uitgesproken. En zeker even ondubbelzinnig als in verband met de Afrikaanse minderheidsregimen. De Raad richtte een dringende oproep aan president Nixon om de bombardementen boven Viëtnam stop te zetten. Daarbij werd een gift van drie miljoen dollar toegezegd, als hulp aan de slachtoffers. Zowel oproep als gift wijzen op een nieuwe, en verheugende instelling bij de leden van de W.R.K..

Het valt niet zo dikwijls voor - hoe cynisch dit ook moge klinken - dat religieuze organismen, zonder vaag te blijven, positie kiezen in vraagstukken waarbij de eigen westerse landen als "schuldigen" worden aangewezen. De kerken van de W.R. zijn eerlijk op zoek gegaan naar de ware factoren die in het spel zijn bij de beestachtige oorlog in Viëtnam. De bombardementen (niet alle onmenselijke perfectionisme dat ze kenmerkt) kunnen immers slechts goedgepraat worden vanuit een verstokt waanidee dat alle humanitaire gevoelens opzij zet en het traditionele anticommunisme gebruikt voor de belangen van het Amerikaanse militair-industriële complex. De Wereldraad van Kerken heeft zich niet voor deze wagen laten spannen, doch heeft gepoogd eerlijk en consequent te zijn t.o.v. haar eigen principes. Er is door jongeren wel kritiek uitgebracht op het luxueuze logies van de deelnemers aan de Conferentie te Utrecht. Dit belet ons niet te geloven in de bedoelingen van de W.R.K. Dat godsdienstige gemeenschappen zich gaan opstellen in vroeger taboe-verklaarde problemen kan maar verheugen. Ze hebben dikwijls een lange weg afgelegd... Ondanks alle voorbehoud, moeten alle geëngageerden (bv. inzake Viëtnam) zich, met deze religieus-geïnspireerde krachten, verenigen. Doch waar blijft de katholieke Kerk van Rome?

Dirk Van de Pitte.

15. REIES TIJERINA

Sinds in 1948 het verdrag van Gualdelupe Hidalgo tussen Mexico en de Verenigde Staten werd gesloten, hebben de Mexicaanse Amerikanen meer dan 1 1/2 miljoen ha van de grond, die hen in het zuidwesten was toegezegd, verloren. De eis van de Chicano's, dat de grond die onwettig aan hun voorouders is ontnomen aan hen zal worden teruggegeven, heeft reeds in 1963 een militante uitdrukking gevonden in de Alianza Federale de Mercedes.

Deze massa-beweging, die diep geworteld is in de plattelandsbevolking van Noordelijk New Mexico, werd geleid door Reies Tijerina. In 1966 telde de organisatie naar schatting 14.000 gezinnen als leden.

De Alianza paste een uitgebreid arsenaal van strijdmethoden toe, van demonstraties en protestmarsen tot aan massale, gewapende bezetting van de gronden die zij opeiste. In oktober 1966 werden de staatsbossen bij Carson bezet, voorheen het oude gebied San Joaquin del Rio de Chama, dat volgens het verdrag ter beschikking van de Mexikaanse Amerikanen zou staan. De leden van de Alianza doopten het gebied tot Volksrepubliek San Joaquin en arresteerden tevens twee boswachters wegens grensoverschrijding en namen hun jeeps in beslag.

De dag voordat in juni 1967 de conferentie van de Alianza zou plaats hebben, verklaarde de plaatselijke officier van justitie deze op een willekeurige wijze tot onwettige vergadering en dreigde alle deelnemers te zullen arresteren. Dezelfde dag arresteerde hij 18 leden van de Alianza op valse aanklachten. Dit optreden van de officier van justitie, dat een onverholven schending was van de grondwettelijke rechten van de Alianza, deed bij andere leden het plan ontstaan om het recht uit te oefenen, dat 'arrestatie door burgers' heet. Twintig gewapende mannen, daartoe gemachtigd door de Volksrepubliek San Joaquin, drongen het gerechtsgebouw van Tierra Amarillo binnen op zoek naar de officier van justitie. Zij konden hem echter niet vinden en hielden toen het gebouw anderhalf uur bezet. Een politieagent die zijn revolver trok werd gewond, evenals de plaatselijke

gevangenenbewaarder.

Een politieinspecteur en een journalist werden weggevoerd, maar later vrijgelaten. Tegen tien leden van de Alianza werd in verband met deze gebeurtenis een aanklacht ingediend. Toen broeder Tijerina in 1968 terecht stond wegens kidnapping trad hij op als zijn eigen verdediger en als gevolg zowel van zijn overtuigende politieke verdediging als van de massa-campagne die voor zijn verdediging gevoerd werd door de Alianza, werd hij vrijgesproken.

Dit vonnis was een grote overwinning, niet alleen voor de Alianza, die de arrestatie door burgers gebruikte als een strijdmiddel, maar voor de beweging in het gehele land. De autoriteiten van New Mexico hadden evenwel nog andere plannen om Tijerina tot zwijgen te brengen. In juni 1969 werd hij opnieuw gearresteerd in verband met beschuldigingen, die voortvloeiden uit de gebeurtenis in de staatsbossen bij Carson in 1966. Hij werd veroordeeld. De beschuldiging luidde: mishandeling van twee boswachters, aan wie geen kwaad berokkend was, en brandstichting. Zijn vrouw had namelijk een bord verbrand. Tijerina kreeg voor deze beschuldigingen respectievelijk twee en drie jaar gevangenisstraf. Tegen zijn vrouw is nooit een proces gevoerd. Terwijl hij in de federale gevangenis zat opgesloten, werd er een nieuwe aanklacht ingediend in verband met de bezetting van het gerechtsgebouw in Tierra Amarillo, o.a. wegens mishandeling van de bewaker. Na een snel proces kreeg hij gevangenisstraffen van een tot vijf jaar en van twee tot tien jaar, die gelijktijdig uitgezeten kunnen worden. Op het ogenblik zit broeder Tijerina nog voor het voorval in de staatsbossen bij Carson; hij is opgesloten in een federaal gevangenisziekenhuis in Springfield, Missouri. Zijn gezondheid is sterk achteruit gegaan en de zogenaamde medische behandeling die hij krijgt voor een kwaadaardig gezwell in de keel heeft zijn toestand klaarblijkelijk verergerd. Alle pogingen om medische hulp van buitenaf te krijgen zijn tot dusverre mislukt. De autoriteiten, die intertijd weigerden hem op borgtocht vrij te laten, omdat hij 'een gevaar voor de gemeenschap' was, bereiden zijn totale eliminatie voor.

**angela
davis
komitee**

terugblik op

P.H. SPAAK

P.H. Spaak wordt na zijn overlijden door vriend en tegenstrever een handig politicus genoemd. Er wordt onderstreept dat hij op binnenlands vlak deel uitmaakte van 17 regeringen waarvan viermaal als premier, en dat hij internationaal voorzitter was van de eerste algemene U.N.O. vergadering, van de raadgevende vergadering van de Raad van Europa, van de gemeenschappelijke E.G.K.S. vergadering en sekretaris-generaal van de N.A.T.O. Als grondlegger van Europa wordt hij in één adem genoemd met Adenauer, Schumann, De Gasperi, Monnet...

Hij bekleedde belangrijke posten, ongetwijfeld, maar wat verwezenlijkte hij, welke waren zijn ideeën? Hij verdedigde de Europese eenmaking, maar bekommerde zich weinig om de inhoud. Van hem is geen plan Spaak bekend, zoals wel een plan Schumann en een plan Mansholt... Hij was geen diep denker. Wel wordt zijn handig pragmatisme-naargelang de strekking ook politieke moed genoemd-beklemd-toond en soms bewonderd.

In het begin van zijn politieke activiteit stelde hij zich zeer links op. Hij propageerde zijn ideeën in "L'Action Socialiste", waarin hij de Belgische Werkliedenpartij scherp aanviel en zich voorstander noemde van een eenheidsfront met de Kommunisten.

Zijn uiterst linkse houding leverde hem in 1932 reeds een eerste politiek mandaat op. Hij werd gekozen als volksvertegenwoordiger voor Brussel op de lijst van de B.W.P. Nog in 1933 behoorde hij op de Socialistische Arbeiders Internationale te Parijs tot de minderheidsgroep die desnoods met geweld de macht wilde grijpen tegen de fascistische dreiging.

Op zijn linkse ideeën kwam hij daarna snel terug. Hij bekeerde zich volledig tot het Planisme van Hendrik De Man, was voorstander van een sterke staat en van een (niet "het") nationaal socialisme. De formule van Spaak voor de staats-hervorming was Orde, Gezag en Verantwoordelijkheid. Deze opvattingen leidden tot verzet tegen de revolutionaire algemene staking van zijn vroegere medestanders van "L'Ac-

tion Socialiste" en tot deelname samen met De Man aan de regering van Zeeland in '35.

En eenmaal in de regering - als minister van Buitenlandse Zaken - volgde hij een neutraliteitspolitiek, erkende het regiem van Franco, terwijl de republikeinen nog aan het strijden waren, en keurde de akkoorden van München goed. Na een periode van onzekerheid over zijn houding, geraakte hij tijdens de oorlog toch te Londen, waar hij deelnam aan de voorbereidingen voor de vorming van Benelux. Nadien werd hij een groot voorstander van Europa. Zijn Europa was anti-russisch. Hij werkte mee aan het scheppen van de koude oorlogatmosfeer. Zijn beruchte redevoering in de U.N.O. "Nous avons peur de vous" was bedoeld om tegenover de S.U. het aanleunen bij de V.S.A. en het Noord-Atlantisch Pakt te verdedigen.

Wanneer we de buitenlandse politiek van België van de laatste decennia in ogenschouw nemen, dan valt het ontbreken van een eigen houding op. België beperkte zijn politiek tot het uitvoeren van de richtlijnen van Amerika. Het was Spaak die gedurende meer dan 25 jaar het ministerie van Buitenlandse Zaken beheerste, die volgzzaam uitvoerder was van de Amerikaanse voorschriften en België meer en meer verbond met de N.A.T.O. Hij had volledig de Amerikaanse zijde gekozen en werd dan ook in '57 beloond met de post van sekretaris-generaal van de N.A.T.O. Deze politiek bleef hij trouw. Tegen al zijn socialistische partijgenoten in, stemde hij met de regering van den Boeynants vóór de vestiging van de Shape in België.

In de vele herdenkingsartikels die naar aanleiding van Spaaks overlijden zijn geschreven, wordt weinig politiek-substantieels vermeld. Het is moeilijk om in een "terugblik op" de betekenis van P.H. Spaak te omschrijven omdat hij zo weinig concreets heeft nagelaten. Zijn redenaarstalent staat echter buiten kijf. Hij was de laatste van een generatie redenaars in de traditie van Cicero.

Griet Maréchal.

opvoeden tot vrede

MISLEIDENDE JEUGD ?

Neen, ik heb het niet over de nozems, de misdadige of verwaarloosde jeugd, de jeunesse-dorée, de asfalt-jeugd, enz, enz. Ik heb het over een categorie van jongeren die werkelijk al onze sympathie zouden moeten wegdragen : de contesterende jeugd.

Tot voor enkele jaren was het contesteren een algemeen verschijnsel. Geen enkele maatschappelijke laag of groep of klasse ontsnapte eraan : Het beroerde het onderwijs, de vakbonden, de kerk, de kunstenaars, de vrouwen, de politieke partijen... Vooral echter de jongeren, de studenten. Soms vonden verschillende groepen en kringen elkaar in een gezamenlijk contesteren en streven naar omvorming van de bestaande toestand : de Kabouters, de Dolle Mina's... De beweging ging zelfs tot bij de scholieren : zij verenigden zich in scholieren-vakverenigingen en trokken betogend door de straten, zwaaiend met hun rode boekje als volbloed-Maoïsten.

Wij waren bijna geneigd Hubert Marcuse gelijk te geven : de klassenstrijd is van de arbeiders overgegaan naar de perifere groepen en de studenten. Het is dus op hen dat wij moeten hopen en betrouwen. Des te beter. De jongeren zijn de toekomst, de generatie die morgen de zaken gaat overnemen en de wereld naar haar hand zetten. Dus... En met Bertrand Russel mogen wij verwachten dat het dan beter wordt...

Helaas... De vloedgolf van contestatie is allengs weggeëbd. Op de campussen van de universiteiten en in de Quartiers Latins is het stil geworden, op enkele Vietnam-opflakkeringen na. De Dolle Mina's zijn lieve Gretchens geworden; de razende studenten brave Hendriken; de Kabouters zijn in hun schulp-hol gekropen... Het verschijnsel zet zich zelfs door tot de eens zo massale Vietnambetogingen en anti-toombommarsen...

In mijn lessen moraal ondervind ik bij mijn leerlingen (voortgezet onderwijs) een onverschilligheid tegenover het gebeuren in de wereld zoals nooit tevoren. Ik ben niet de enige; bij mijn collega's moraal, godsdienst en toegepaste wetenschappen is het al net zo. In sommige klassen brengt de apathische of negatieve houding een mens tot vertwijfeling. Welk een verandering, op zulk een korte tijdspanne. Is het contestataire vuur een strovuur geweest ? Een modeverschijnsel, zoals de protest-song en de minirok ? En terugnaar-de-orde-reactie op de anti-orde-actie ? Ik geloof het niet. Want die reactie verloopt langs bepaalde lijnen. We zouden bijna geen veronderstellen dat ze zo maar niet willekeurig gebeurt. Dat er iets achter steekt. Het loont de moeite het verschijnsel te onderzoeken.

De anti-maatschappij-houding van de jongeren kende in hoofdzaak twee richtingen :

- de maatschappij is rot en slecht; dus willen wij er zo weinig mogelijk mee te maken hebben; wij trekken ons terug. Dat was de reactie van de hippies. Ze vonden hun eigen maatschappij, los van de werkelijke.

- De maatschappij is rot en slecht; dus moeten wij ze verbeteren, hervormen. Of abreken en een andere brengen die beter is. Zo redeneerden de provo's, de Kabouters, de S.D.S. (Students for a democratic society), enz.

Daar is het echter niet bij gebleven. De twee richtingen zijn verder geëvolueerd - of moet ik zeggen afgegleden? - naar hun uitersten. En ik ben zo stout zekere kringen ervan te verdenken dat zij bij dat afglijden een duwtje gegeven hebben, om het vlugger te laten vooruitgaan. Juist omdat de jongeren en hun organisaties, in hun extremisme, minder gevaarlijker zijn voor de maatschappij en anderzijds zelf ook kwetsbaarder.

Beide categorieën beschouwden de bestaande organisaties en partijen als deel uitmakende van de door hen verworpen maatschappij, bijgevolg ongeschikt om de stijd tegen die maatschappij te voeren. Een socialistische, zelfs een kommunistische partij maakten in hun ogen hierop geen uitzondering. Wat niet wegneemt dat er eventueel gemeenschappelijk strijd- of actievormen konden gevonden worden of dat, na de "vlegeljaren" en door een verder bewustwordingsproces, zekere jonge elementen een actieve rol konden spelen in bestaande politieke revolutionaire organisaties.

Het kwam er dus voor de reactie op aan die jongeren van hun doel af te leiden. Wat dan ook gebeurd is. De nodige elementen waren daarvoor reeds aanwezig. De wereldvreemde hippies, flower-people en consoorten, in hun betrachtting de "overgerationaliseerde, technocratische consumptiemaatschappij" de rug toe te keren haddel al geloensd naar het oude en wijze Indië. Daar lag het onvervalste rijk van de geest. Terug naar de bron, naar het echte! Ze begonnen te dwepen met Boeddhisme - met of zonder Zen - met yoga, meditatie, enz. Nepal werd hun paradijs... De mystiek werd hun levenshouding en hun levensdoel... In de straten van Londen en Amsterdam - wanneer in Antwerpen, Gent of Brussel? - zagen we kaalgeschoren bonzen van de "Hare Krishna"-beweging verschijnen. Ook het christendom kent zijn zgn. "revival". Maar wat voor een. Nadat zij het bewustzijn tot vervelens toe hadden verruimd ontdekten de Amerikaanse hippies dat de ware redder eigenlijk Jezus Christus is. Na enige aarzeling toonden de meeste gevestigde kerken er zich vrij ingenomen mede. De befaamde Vlaams-Nederlandse theoloog Schillebeeckx ziet het wel anders, - en beter. Hij bestempelt de Jezus-rage als "een vorm van eskapisme, een vluchtbeweging." "De Jezusmensen zijn er niet op uit de samenleving te verbeteren," zegt hij. "Het nieuwe geloof heeft voor hen wel ethische konsekwenties voor het privé-leven, maar volstrekt geen maatschappelijke. Als die mensen een wereld apart creëren, zonder enige maatschappelijke binding, dan is er sprake van pseudo-religie. Dan vluchten ze uit de werkelijkheid weg in de droomwereld van het super-naturalisme. Dan heeft Marx gelijk als hij zegt dat godsdienst opium voor het volk is." De "werken", - ook weer pseudo, ditmaal pseudo-wetenschappelijk - van Louis Pauwels: "Dageraad der magiërs", "De eeuwige mens", "Open brief aan gelukkige mensen", zijn in de wereldvreemde hippie-kringen graaggelezen lektuur. (Zou het toevallig zijn dat het extreem-rechts maandblad "Europe-Magazine", dat zich opwerpt als "de stem van de zwijgende meerderheid", in zijn januari-nummer van 1972 vol lof is voor Louis Pauwels en zijn oeuvre?)

Voor rechts zit er inderdaad brood en muziek in de godsdienstig-mystieke beweging. Ze wordt dan ook op alle toonaarden gespeeld en gezongen. Handig, onschuldig, onopvallend, gaat ze met muziek de wereld door. Van het gebruik van de citar en andere Indische en exotische instrumenten, over psychedelisch-en-geestverruimde kosmische muziek en pop-gospels tot de musical, waar Christus in "Jezus superstar"-stijl wordt verheerlijkt.

"Als de maan in het zevende huis staat", zo begint de hippie-musical "Hair", die zowat overal ter wereld werd opgevoerd. "Als de maan in het zevende huis staat en Jupiter harmonieert met Mars, dan zal vrede de planeten leiden en liefde de sterren besturen. Dit is de dageraad van het tijdperk van Akwarius..." Het klinkt schoon - op muziek zelfs nog schoner - en er komen schone woorden in: liefde, vrede... Maar in het Hollands gezegd is het "larie en apekool"; in het beschaafd Nederlands: kletsboek. Wij weten dat er heel wat meer nodig is om vrede te brengen...

Tussen "opium voor het volk" en opium "tout court" is de afstand niet groot. Ook opium, marihuana, L.S.D. en andere drugs, soft of hard, betekenen een vlucht uit de wereld, een gevaarlijke vlucht. Gevaarlijk voor het "lijdend" voorwerp zelf; gevaarlijk ook voor de maatschappij. Niet voor de leidende kringen of kringen van rechts weliswaar. Die hebben liever te maken met een toxicomaan dan met een revolutionair (Zoals zij in de vorige eeuw liever te maken hadden met een dronkaard dan met een klassebewust arbeider). Het biedt tevens de gelegenheid om te schelden en af te geven op die langharigen, waar niks mee aan te vangen is, daarmee de goeden met de slechten, de echten met de valsers in één zak stekend...

En nu de andere categorie, die van de "wereldhervormers", waar is die verzeild geraakt? Die werd door andere ratten-vangers op sleeptouw genomen: van Castrisme en Maoïsme, over anarchisme, om te belanden in het zuiverste nihilisme. Van "dood aan het kapitalisme" over "dood aan de maatschappij" tot "dood aan het leven". Alleen "dood" is gebleven. Geweld om het geweld. Dood om de dood. Dat sommigen zich "Marxisten-Leninisten" noemen en mooie, vaak ook marxistische termen gebruiken - stads-guerilla, rode leger,... - doet niets ter zake. Het is er des te misleider om. Zij vergeten dat een Marxisme, ook daar waar het geweld gebruikt, in dienst staat van de mens, van het leven. Dat het humanistisch is. Zij beseffen ook niet, dat zij de kring bijna rond zijn, om te belanden in het andere uiterste. Want van nihilisme tot fascisme - van de doodskoppen van de S.S. voor wie "de wereld niet meer mag bestaan, als Duitsland zou te gronde gaan" en de kamikaze-piloten van keizer Hirohito tot de huidige zelfmoordcommando's en anarchistisch-nihilistische benden - is het maar één stap. Ik heb mij vaak afgevraagd of die linkse afwijkingen, die uiteindelijk rechts belanden, of die niet evenzeer door zekere kringen in de hand gewerkt worden...

AFSCHEID VAN EEN VRIEND

We geven er ons meestal geen rekenschap van dat het leven soms zo snel afgebroken wordt. Maandagavond 13 juni, aan de vooravond van mijn verlof, had ik nog het genoegen een lang telefonisch gesprek te voeren met Henri BUCH. We hadden het samen bijna één uur lang over zaken die ons gemeenschappelijk waren; Vietnam, de Europese Veiligheid, ons blad, de vzw Vrede waarbij hij ons met raad en daad bijstond, de laatste gebeurtenissen in Chili; familiale problemen enz., enz. Kortom over alles en nog wat die in zijn interessensfeer lag. En dat was heel wat!

Hij beloofde met de avond van mijn terugkeer uit verlof, begin juli, terug te bellen. We zouden dan een afspraak maken om elkaar te Oostende te ontmoeten. Dit zou dan de gelegenheid zijn om te onderzoeken hoe hij, ondanks zijn drukke beroepsbezigheden, ons aktiever in de vredesbeweging zou kunnen helpen o.m. door een serie voordrachten te houden.

Deze ontmoeting zal niet meer komen. Eind juni las ik, op duizenden km. van ons land, per toeval in een tijdschrift dat Henri BUCH overleden was. Ik had een uitzonderlijke vriend verloren. De democratische en arbeidersbeweging van ons land, zelfs uit vele landen van de wereld, verloor een van de mooiste, een van de eerlijkste en oprechtste mensenfiguren.

Henri BUCH overleed op 18 juni l.l. aan de gevolgen van een hart-infarct. Hij was nog geen twee en zestig jaar. Zijn dochtertje Anne en zijn zoon Pierre verliezen met hem een lieve vader en vriend die ze nog zo erg nodig hadden.

Henri was één van de weinige intellectuelen die in ons land de moed had, ondanks heel wat offers en moeilijkheden, voor zijn ideeën uit te komen.

Voor de oorlog, reeds rechter bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, was hij in 1939 onderzoekrechter te Brussel. Dit belette hem niet konsekvent te zijn met zijn filosofische overtuiging en lid te worden van de Kommunistische Partij. In 1940 was hij dan ook bereid onmiddellijk zijn plaats in te nemen in de weerstand. Onder de schuilnaam Paul was hij in de bres voor de uitbouw van de illegale beweging. Later werd hij Nationaal Kommandant van het Belgisch Partisanenleger. In juli 1944 werd Henri aangehouden en door de Duitsers in Breendonck opgesloten. Later werd hij overgebracht naar de concentratiekampen van Vught en Dachenhause-Orianenburg.

Het was in de jaren 1943-44 dat ik, als twintigjarige, met Henri in de illegaliteit kennis maakte. Nooit vergeet ik deze ontmoetingen ergens in Ukkel, Vorst en elders met die man die ik toen niet kende maar op mij zo'n buitengewone indruk maakte. Wat heb ik, eenvoudige arbeidersjongen zonder bijzonder veel ervaring, in deze moeilijke ogenblikken op enkele uren van hem niet geleerd.

Terug uit de kampen was Henri onmiddellijk opnieuw in de bres. Zijn strijd voor de belangen van de politieke gevangenen, in bezonder tegen diegene die op nationaal en internationaal vlak de weerstand wilden verdelen zullen nooit genoeg onderlijnd worden.

Bij de oprichting van de Raad van State, die samengesteld werd op basis van de politieke verhoudingen in ons land op dat ogenblik, werd Henri BUCH als één van de weinige linksen opgenomen. Die de mentaliteit kent die in de magistratuur heerst zal weten dat dit voor hem een zeer zware opdracht was. Door zijn kennis, zijn werklust en eerlijkheid zou hij echter spoedig de eerbied van vriend en tegenstrever afdwingen. Sommigen konden hem echter niet vergeven zich niet, zoals zij, boven de maatschappij te plaatsen en zich in een ivoren toren op te sluiten. Het werd Henri kwalijk genomen verder te gaan met het organiseren van de politieke gevangenen en in bezonder voor gewonen mensen o.m. te Oostende en Hasselt voordrachten en krusussen te geven. Kursussen waarvan de vrienden die ze bijwoonden vandaag nog zeggen dat het van de mooiste avonden waren die ze hebben gekend. Want Henri wist, ondanks zijn buitengewone kennis, de meest gecompliceerde filosofische en economische problemen te verbinden aan het dagelijks leven en deze zodoende voor ieder verstaanbaar te maken.

In de beginperiode van de koude oorlog, in volle heksenjacht - kon men hem dit niet vergeven. Met de bedoeling hem uit de Raad van State te sluiten werd hij voor het Hoger Gerechtshof gedaagd. Kommunist, Jood waren de scheldwoorden die in de weldenkende pers naar het hoofd van Henri BUCH geslingerd werden.

Om de geestesgesteldheid weer te geven waarin dit "proces" verliep - waarop tientallen personaliteiten van alle politieke en filosofische overtuiging ten gunste van Henri waren komen getuigen - volstaat het wellicht de vraag te herhalen die me door de voorzitter van de rechtbank gesteld werd: "Hoe is het mogelijk mijnheer De Smet dat een zo geplaatst persoon als dhr H. Buch, lid van de Raad van State, een persoonlijke vriend kan zijn van een gewone volksjongen zoals gij?"... H.BUCH werd voor zes maand als lid van de Raad van State geschorst om zich veroorloofd te hebben aan "politieke" activiteiten te doen...

Enkele maanden later werd Henri benoemd als Prof. aan de U.L.B. en later eveneens aan de V.U.B. Enkele jaren later werd hij eveneens kamervoorzitter in de Staatsraad. Als Professor in Administratief recht kreeg H.BUCH stilaan een internationale faam en tal van landen o.m. India en Chili deden beroep op zijn kennis.

Alle vroegere moeilijke moeilijkheden hebben Henri niet belet zich verder in te zetten voor de ontvoogding van zijn volk. Hij hield o.m. voordrachten te Brussel voor 1e "Cercle d'Education Populaire", te Oostende voor de Volkshogeschool, een cursus over economie voor het Centrum voor Volksopvoeding te Oostende en nog in maart j.l. hield hij te Gent een buitengewone voordracht over "Chili vandaag." Deze overvloedige activiteiten, waarbij Henri zich steeds volledig gaf, zijn hem uiteindelijk fataal geworden.

De democratische beweging van ons land verliest in Henri BUCH een van de mooiste figuren die ze ooit gehad heeft. Een eerlijk en bescheiden man die aan velen oneindig veel heeft geleerd. We danken hem voor alles wat hij gedaan heeft en bieden aan zijn familie en kinderen onze oprechte blijken van deelneming in dit onvervangbaar verlies dat hun treft.

kultuur

PACO IBANEZ

Paco Ibanez is onlangs te Brussel geweest. Onze pers heeft toen zeer veel over hem geschreven : men ontdekte een nieuwe ster.

Wat men vergat te zeggen willen wij hier vandaag eens "effekes" naar voren brengen :

Paco is "plots" ontdekt. Hij zingt reeds echter meer dan 10 jaar. De reden dat men hem niet ontdekte is nogal eenvoudig : hij had geen manager, geen impresario (zo noemt men dat), geen mensen achter zich. Ik herinner me vaag een filmpje, een goeie vijf jaar terug, op de O.R.T.F. waar men duistere, onbekende kunstenaars toonde.

Paco Ibanez ging toen zelf van zaal tot zaal om te vragen of het niet mogelijk was dat hij in hun programma ingelast werd.

Ibanez heeft de roem niet op een gouden schoteltje gepresenteerd gekregen. Hij heeft ervoor gevochten.

Waarom die roem ? Waarom die naam ?

Paco Ibanez zegt : "Mijn doel is dat men ons van ginder (Spanje) hoort. Dat zij weten, dat er een jeugd bestaat die strijden wil voor wat zij hopen, voor wat zij dromen, voor het leven."

Waarom Paco, de Spanjaard, niet in Spanje gebleven is ? "Ik ben uit Spanje vertrokken omdat Spanje censuur kent. De censuur is er op berekend ons levend te begraven. HUN grootste overwinning zou zijn ons te demoraliseren."

Hij had nochtans de kans er te blijven : in 1936 verlaat zijn vader Spanje om in Frankrijk in ballingschap te gaan leven, van 48 tot 53 keert zijn moeder, Josefa terug naar het Baskenland met de kinderen.

In 53 vervoegt de familie vader Ibanez in Aubervilliers naar Spanje maar het Spanje van Franco waar hij niet mag, kan zingen wat hij wil ligt hem op de maag.

Paco zingt in Frankrijk. Wat ? Waarom ? Spaanse liedjes uiteraard en niet om het even dewelke. Ibanez zingt de Spaanse poëzie vervlochten met het Spaanse volk. Een deel van het Spaanse volk. Ibanez zingt de Spaanse dichters in ballingschap, de glorieuse meesters van de XVIIe eeuw, Lorca, Machado.

Ibanez zingt de hoop, de liefde, de hoop, de strijd. Ibanez zingt de mens en meer bepaald de Spaanse mens en zijn strijd tegen de verdrukking. Paco roept op tot revolutie, tot opstand, tot menselijkheid.

De woorden, de gedachten van de grootste dichters van zijn volk vertolkt hij. NIET voor de intellectuelen alleen.

Ik heb Paco Ibanez te Parijs zien zingen : de begeestering, de hoop, de zekerheid te winnen van de honderden Spanjaarden die zijn auditorium vormden kan geen enkele zanger bereiken. Waar zijn Louis Neefs en Adamo ? Verzonken in het niet. En wel omdat zij niet de HOOP, de MENS zingen, maar wel oppervlakkige aspecten ervan.

Paco Ibanez die zich vergenoegde (wat een slechte term !) gedichten op muziek te zetten en deze te vertolken bereikt het hoogtepunt van wat kunst is en kan zijn.

Wie Paco nog niet gehoord heeft KAN niet OORDELEN over wat het lied zou KUNNEN zijn, KAN zijn !

Zegt hij niet "de poëzie is een wapen geladen met toekomst ? "

Chantal De Smet

lezers schrijven

DE BETERE MENS IN EEN BETERE WERELD.

Het is nutteloos nog langer mensen uit te moorden. Een geestelijke strijd moet het brein van de Draak doden. Zodoende zullen zijn ledematen ook uit sterven. En de boze geesten zullen niet meer het Leven bederven. Hebben Christenen, Boeddhisten, Mohammedanen of Joden, ooit gehandeld volgens Gods-Vrede-Lievende-woorden?

De toekomst mag niet meer gelijken op het verleden. Hogere denkbeelden moeten gans de mensheid overstromen. Lagere geesten moeten het menselijk brein verlaten. Dan zal men ophouden elkaar te misleiden en te haten. Met Liefde en Goedheid zal de Vrede spoedig komen. Door oorlogen hebben de mensen teveel geleden. Komt mensen, weest bedachtzaam en bedaard. Schept Vrede in het gemoed en ook op aard. Een Leven in Vrede door Liefde is veel waard.

Het Grootste Geluk van de mensheid ligt in zijn Eenheid in Liefde. Het grootste Geluk in het gezin ligt eveneens in de Eenheid in Liefde. Deze Opperste Waarheid komt voort van de Hogere Geest. Men weet het als men het Evangelie aandachtig leest.

L. Van Espen

(Te laat de put gevuld als het kalf verdronken is.)

ENKELE BESCHOUWINGEN NA HET I.V.V.V. KONGRES TE LONDEN.

Het 10e Kongres van het I.V.V.V. is gehouden te Londen van 10 tot 14 juli 1972.

Vele lezers weten waarschijnlijk niet wat het I.V.V.V. is. I.V.V.V. betekend Internationaal Verbond der Vrije Vakverenigingen.

Naast het I.V.V.V. bestaat het Wereld Vakverbond (W.V.V.) dat hoofdzakelijk de organisaties van de landen van Oost-Europa omvat.

De basis van het W.V.V. werd gelegd in 1945 in Londen en hetzelfde jaar nog zou het W.V.V. te Parijs opgericht worden. Het W.V.V. had toendertijd 67 miljoen aangeslotenen uit alle landen, ook uit het Westen.

In 1949 scheurde een groot gedeelte van de westerse aangeslotenen zich af, eerst verliet de Britse TUC de organisatie, dan de Nederlandse vakbonden, het Amerikaanse CIO (de andere grote Amerikaanse vakbond AFL had altijd huiverig tegenover het WVV gestaan), dan de Skandinaafse vakbonden, enz.

Onder het impuls van de AFL is dan het Internationaal Verbond der Vrije Vakverenigingen opgericht.

Het WVV verliet in 1951 Parijs, de zetel is vandaag te Praag, na enkele jaren in Wenen gevestigd te zijn geweest.

Het IVVV heeft zijn zetel in Brussel.

Het financieel rapport toont aan dat er 41 miljoen aangeslotenen zijn, waarvan 27 miljoen in Europa, 6 miljoen in Azië, 3 miljoen in Latijns-Amerika, 1,5 milj. in Noord-Amerika (Canada), daar waar het terugtrekken van CIO-AFL uit de organisatie in 1969 13,5 miljoen aangeslotenen heeft doen verliezen, 1,3 miljoen in het Nabije-Oosten, enz. Het Wereldverbond van de Arbeid (WVA) bestaat hoofdzakelijk uit de christelijke organisaties van België, Nederland en Frankrijk, naast aangeslotenen uit Latijns-Amerika, Afrika, Canada en Azië. In totaal zijn er ongeveer 14 miljoen aangeslotenen. Het WVA is in 1919 opgericht in Den Haag en heeft eveneens haar zetel in Brussel.

De situatie is tamelijk klaar op algemeen vlak, er zijn dus drie internationale arbeidersorganisaties, maar dit is minder het geval in sommige landen.

Zo zijn bv. de Franse CGT en de Italiaanse CGT de enigen in West-Europa die aangesloten zijn bij het WVV.

In Oostenrijk zijn sommige vakbonden terzelfdertijd aangesloten bij het IVVV en het WVA.

Het terzelfdertijd behoren tot het IVVV van de Italiaanse christelijke en socialistische vakbonden en het ontwerp tot fusie met de Italiaanse kommunistische vakbond.

Het IVVV is praktisch alleen vertegenwoordigd in andere landen, met 9 milj. aangeslotenen in Groot-Brittanie, 6,2 milj. in de Bondsrepubliek, 600.000 in Nederland, enz.

Wat heeft men nu besloten op het 10e Kongres van IVVV

te Londen? Iedereen is het erover eens dat er een Europese vakvereniging moet komen en dat deze in feite onmisbaar is.

De Canadees Mc Donald, IVVV voorzitter en leider van de Canadese vakbonden, was van oordeel dat het oprichten van het EVVV het gevaar oplevert, dat de samenwerking en de principes van de Europese syndikale organisaties

die zij gemeenschappelijk met de andere vrije vakverbonden ter wereld verdedigen zouden teloorgaan, of ook dat ze mogelijk zouden afwijken van de doelstellingen van het IVVV. Daarnaast staat eveneens dat 75 t.h. van de leden van de Canadese vakverenigingen ook aangesloten zijn bij de Amerikaanse AFL-CIO. Een nieuwe Europese vakvereniging zou volgens Mc Donald de terugkeer van de Amerikanen in het IVVV praktisch onmogelijk maken.

Volgens G. Debunne, algemeen sekretaris van het ABVV, wil men het EVVV niet beperken tot het Europa van de "Tien", maar ook andere democratische landen erbij nemen.

De voorbereidende werkzaamheden voor een overkoepelend Europees orgaan zijn al goed gevorderd. De topfiguren hebben elkaar al drie maal ontmoet: te Frankfurt, Oslo en Genève.

De voorontwerpen zullen klaar zijn in oktober e.k.

Op 30 november en 1 december 1972 heeft te Brussel het konstituerende kongres van de Europese Vakvereniging plaats, aldus Debunne. Een Europees vakverbond komt zeker niet te vroeg, gezien de groei van de multinationale ondernemingen. Het zal zo zijn dat in de toekomst het noodzakelijk zal zijn om kollektieve arbeidsovereenkomsten af te sluiten op internationaal niveau.

Volgens Harold Wilson moet het IVVV zich ook bezighouden met de groeiende werkloosheid in de geïndustrialiseerde landen.

Na een zeer lang debat is men in feite tot geen beslissing gekomen. De aangenomen resoluties brengen niets nieuws wat betreft de traditionele koers; de vijfhonderd deelnemers hebben geen enkele concrete aksie voorgesteld tegen de multinationale ondernemingen, geen concrete voorstellen wat betreft een betere werking van de Internationale Beroepssecretariaten (IBS).

Juist deze organismen, zonder aangesloten te zijn bij het IVVV, werken met het IVVV samen en zijn de meest doeltreffende bewerkers van de arbeidersstrategie per industrietaak.

Het kongres heeft nog een paar resoluties gestemd waarin het "de minachting voor de mensen- en arbeidsrechten van Zuid-Afrika, Rhodesië, Portugal, Spanje en Griekenland" hekelt en het keert zich tegen alle vormen van diktatuur. Over het Midden-Oosten heeft het kongres zich niet uitgesproken. Geen woord over het konflikt in Israël, geen woord over de bloedige agressie in Vietnam, of waar ook ter wereld.

N.C.
Juli 72.

OOK U KUNT ONS HELPEN ! ! !

“Vrede” en de “B.U.V.V.” zijn stilaan een begrip geworden in Vlaanderen. Sinds ons sekretariaat naar Gent werd overgebracht slaagden we er in dank zij de hulp van een steeds groter aantal militanten die zich onbaatzuchtig in onze akties inzetten een aanzienlijke vooruitgang te maken. Een degelijk sekretariaat werd uitgebouwd; een betrekkelijk goed tijdschrift uitgegeven wiens oplage ieder jaar stijgt;

een dokumentatiedienst werd opgericht: in verschillende gewesten van Vlaanderen jaarlijks voordrachten en debatavonden ingericht en tal van akties gevoerd. Het is ook de BUVV die zich overal inzet voor een steeds betere samenwerking tussen al diegene die zich voor de vrede willen inzetten. We verheugen ons nu te mogen vaststellen dat steeds meer organisaties op “Vrede” en de B.U.V.V. komen beroep doen voor : dokumentatie, filmen en dia's, sprekers enz., enz. Om al deze vragen het hoofd te bieden waren het voor ons uiterst belangrijk over een fotokopieerapparaat te kunnen beschik-

ken. Een dergelijk toestel onontbeerlijk voor een vlot werkende organisatie kost echter + - 5.500 fr.

Het is ons echter onmogelijk eer dergelijk bedrag van ons gewoon budget af te nemen. Om die reden veroorloven we ons een oproep te richten tot al onze lezers om ons te helpen bij de aankoop van een dergelijk apparaat.

Ook u, waarde lezer, kunt ons hierbij helpen door persoonlijk een bijdrage te storten in ons “Vredesfonds” en beroep te doen op uw kennissen om ons te steunen. Want vele kleintjes maken een groot ! .

Dank bij voorbaat !

vredesinitiatieven ● ● ●

WIJ ONTVINGEN.

“Een kwart eeuw UNO ; resultaten en perspectieven ”
Een buitengewoon belangrijke studie over een probleem dat nog steeds te oppervlakkig gekend is.
De lezers die het Centrum voor Uno-recht kennen door de uitstekende gedokumenteerde en wetenschappelijke bijdragen die regelmatig in “Vrede” verschijnen zullen zeker een dergelijk belangrijk werk willen bezitten.
Te bestellen bij het Centrum voor Uno-recht - V.U.B.
Adolf Buyllaan 105 -
1050 Brussel.

Prijs : 230 Fr.

Berten Fermont.
Een biografie van deze bekende Vlaamse pacifist die reeds in 1931 dienstweigerde.
Te bestellen bij het Verten Fermont Komitee - Groenplaats 9 Antwerpen. Prijs : 30 Fr.

IN MEMORIUM.

Liederik DE WITTER s.j., vroeger proost van de K.W.B. en aktief medewerker bij de opstelling van het Manifest van de K.W.B. overleed op 54 jarige ouderdom te Gent.

L. De Witte hield enkele jaren terug verschillende debatten met H. Buch over economische democratie.

Mautice LAMBILLIOTTE - een van de initiatiefnemers voor de oprichting van het Belgisch en internationaal Komitee voor Europese Veiligheid, directeur van het maandblad Synthéses en tot voor enkele jaren directeur op het Ministerie van Buitenlandse Zaken overleed te Brussel op 72-jarige ouderdom.

Jan DHONDT - Historicus, Professor aan de Rijks Universiteit een van de baanbrekers in de analyse van de moderne geschiedenis overleed in Libanon tengevolge van een hartaandoening. Hij was pas 58 jaar.

De redactie van “Vrede” bied aan de families en de vrienden haar oprechte blijken van deelneming.

GELUKWENSEN.

Raoul SERVAIS, lid van het Vlaams Komitee van de B.U.V.V., ontving voor zijn nieuwe animatiefilm “Operatie X 70” - waarvan we reeds op de eerste pagina van “Vrede” van Sept. 71 een tekening publiceerden, de speciale prijs van de jury op het Festival te Cannes.

Deze film zal, tijdens het vredessouper van de BUVV Oostende, dat op zaterdag 30 september in het Hotel Prinsenhof gehouden wordt, door Raoul Servais voorgesteld worden.
Deelname in de kosten : 140 Fr.

TEKENWEDSTIJD

Voor de tekenwedstijd “Opvoeden tot vrede” die in juni j.l. te Antwerpen met een tentoonstelling besloten werden 115 inzendingen geboekt.

Bij de opening van de tentoonstelling, in het Centrum Elcker-Ick, waarop eveneens de prijzen werden uitgereikt, werd het woord gevoerd door Jan Van Calsteren - verantwoordelijke van de werkgroep “Opvoeden tot vrede” en Secretaris van de Vereniging van Jeugdschrijvers.

Door de cineast Frans Buyens werd zijn Masereel-film “Ik hou van zwart wit” voorgesteld. Hier volgt de uitslag van de vijf eersten uit de twee leeftijdscategorieën :

Van 12 tot 16 jaar.

1. - Myriam Geynonprez (Stedelijke Middelbare School - Gent)
2. - Carl Jacobs (Stedelijke Middelbare School - Antwerpen)
3. - Marleen Roelant (Sted. Middelb. School - Gent)
4. - Anne Van Hoof (Sted. Technisch Instituut - Oostende)
5. - Danny Mariën (Sted. Middelb. School - Antwerpen)

Van 17 tot 20 jaar.

1. - Peter Henrich - (Sted.Inst. Sierkunsten - Antw.)
2. - Diane Dirven - (idem)
3. - Jean.P. Meys - (individuele inzending)
4. - Louis Wuytack - (Sted.Inst. Sierkunsten - Antw.)
5. - Gijssens Linda - (Sted. Techn. Inst. Oostende.)

ENQUETE : HOE VERBETEREN WIJ
ONS BLAD ?

VORM

1) Bent U tevreden met het huidige formaat ?

- Te klein
Te groot
Goed

3) In "Vrede" staan tekeningen en foto's

- Te weinig
Genoeg
Te veel

4) Is het blad leesbaar naar de vorm ?

- Te kleine letters
Te veel tekst op een blad
Te veel artikels per blad
Te weinig artikels per blad
Te kleine titels
Alles in orde

Andere opmerkingen

.....
.....
.....
.....

INHOUD

1) Zijn de teksten leesbaar naar de inhoud ?

- Te moeilijk
Te makkelijk
Te kort
Te lang
Juist goed

2) Geven de artikels een duidelijk beeld van de toestand ?

- Ja
Neen
Meestal
Soms

3) Verlangt U meer

- Cijfermateriaal
Gegevens in 't algemeen
Algemene artikels

4) Welke rubriek is volgens U

- Edito
Van week tot week
Op de uitkijk
Centrum vr. Uno-recht
Dokument
Colam

- Even uw aandacht voor
Terugblik op
Kultuur
Te zot om los te lopen
Cijfers
Voor luigalgezers

5) Ontbreekt er volgens U een rubriek ?
Welke ?

.....
.....
.....

6) Neemt volgens U het blad een duidelijk standpunt in ?

- Ja
Neen

7) Zou het blad volgens U partij moeten kiezen ?

- Meer dan nu
Minder dan nu
Niet

8) Wat is volgens U het slechtste van dit blad ?

.....
.....
.....

9) Indien U "Vrede" goed vindt
Hoe zou het dan (nog) beter kunnen verspreid worden ?

Tot wie moeten we ons richten ?
Hoe ?

.....
.....
.....

VARIA

10) Leest U nog andere bladen ?

Dagbladen :

Weekbladen :

Maandbladen :

11) Hoelang bent U reeds lezer ?

.....

12) Beroep :

Ouderdom :

- opsturen naar redactie Vrede
Bagattenstraat 136 - 9000 Gent.

Klefer in vinyl: 20 fr. - Korting voor organisaties - Overschrijven op Prk 95.60.15 van VREDE - vzw - Gent.

Betuig openlijk uw sympathie met het volk van Vietnam. Plak deze vietnam-Klefer op uw wagen, boekentas enz.

Neem deel aan de Solidariteit met de volkeren van Indo-China.
Steun voor medikamenten
Vraag Steunlijsten

Ja, u kunt contact opnemen met mensen in de ganze wereld. Ja, u kunt een brug slaan over alle talen heen.
Leer "Esperanto"
inlichtingen:
Werkgroep Esperanto - vzw. Vrede
Bagattenstraat 136 - Gent.

BOEKENARSENAAL

HET BOEK DER KAMPEN door Ludo Vaneck

Een blijvend dokument van de misdaden der nazi's. De meest complete fotoverzameling die over de duitse concentratiekampen bestaat.

Vraag zonder verplichting een uitgebreide folder bij

BOEKENARSENAAL
Lamstraat, 14
9000 GENT
Tel. 09/25.62.57

Op super groot formaat tegen de uitzonderlijke prijs van 695 fr.

DUITSE LOEWE OPTA BAUKNECHT
KWALITEIT GRUNDIG AEG
DUAL
KORTING TELEFUNKEN

europa electronic

a. pietersl.-stockholmstr. aan 't stadhuis
OOSTENDE thomas van loostr. (naast S.E.O.) OPEX

EUROPA - ELECTRONIC
geeft aan de lezers van "Vrede"
bij alle aankopen een speciale
korting.

BOEKHANDEL

DE FAKKEL

Pluimstraat 14, KORTRIJK
Tel. (056) 213.16

Men vindt er de NIEUWSTE BOEKEN
en GROTE KEUS JEUGDWERKEN

Korting voor rechthebbenden.

KUNSTHANDEL

GALERIJ "ELITE"

Tolhuislaan 157 - Gent

Enorme keus van reproducties

Schilderijen van oude en hedendaagse schilders
Eigen werkhuis voor alle soorten inlijstingen.
tel. 22.16.31

CORMAN

De "Topboekhandel"
ALLE UITGAVEN
Meer dan 300.000 "pocket"
boeken in 6 talen

Ravensteinstraat, 28-30
1000 Brussel
Tel. (02) 11.67.29

Sociale Zetel :
Ad. Buylestraat 51
8400 Oostende
Tel. (059) 727.24

Kustlaan 169 en
Strandstraat 9
8300 Het Zoute
Tel. (050) 618.28

Het boek dat u
zoekt is er. Zo-
niet CORMAN
zoekt en vindt.
M. CORMAN,
Oostende
Prk. 16.83.33

BOEKHANDEL

ULENSPIEGEL

Abdijstraat 147 Antwerpen (KIEL)
Tel. 03/37.94.18

Postchecknummer :

1074.24 (t.n.v. G. Vercammen)

leerboeken voor onderwijs
van elke graad - woordenboeken
encyclopedieën - technische en
wetenschappelijke werken -
reisgidsen - baankaarten
alle bestellingen in binnen- en buitenland

GAKKO s.v.

St.-Pietersnieuwstraat 107
9000 - Gent - tel. 23.27.88
OPEN : 08.30 - 18.30

DRUKKERIJ

* Offset en duplikator

Tijdschriften
Folders
Briefhoofden
Omslagen

UITGEVERIJ

Boeken
Affiches
Bindwerk
Drukkerij-
papier
Wetenschappelijke
& literaire
uitgaven
Posters

WINKEL

Kantoorartikelen
Papierwaren
Boeken, pockets
Schrijfmachines
Labojassen
Kranten

* Speciale voorwaarden voor verenigingen *

13e eeuw K

vredesinitiatieven

DE VIETNAMEZEN HEBBEN GEEN VAKANTIE.

Het Vietnam - Komitee en de BUVV Oostende organiseerde in samenwerking met de CVP jongeren, S.J.W., Jong Socialisten, Kommunistische Jeugd, Alle Macht aan de arbeiders een inzamelactie op 9 en 21 juli aan de Kust. Hier werden voor 57.941 vignetten verkocht. Een dergelijke bracht te Gent en Antwerpen 19.982 fr. op.

De Vietnamtentoonstelling van de B.U.V.V. ingericht in het Casino te Blankenberge op 8 en 9 juli en op de Wapenplaats te Oostende op 21 juli mocht zich in een buitengewone belangstelling verheugen.

VIETNAMAKTIE TIJDENS DE GENTSE FEESTEN

Tientallen militanten van de BUVV stonden een tiental dagen in de bres en kollekteerden aan St. Jacobs voor medikamenten voor Vietnam. Er werd een bedrag ingezameld van 21.707 fr. plus een gift van anti-biotika voor een waarde van 100.000 fr. De BUVV Gent dankt alle medewerkers, dhr W. De Buck die de BUVV een standplaats ter beschikking stelde, en tevens de Kerkelijke overheid die de toelating verstreekte om in het portaal van St. Baafs-Kerk een affiche uit te hangen.

VOORDRACHT TE GISTEL.

Vrijdag 4/8 sprak G. Roscam van het Nat. Komitee van de BUVV voor de Jeugdclub "De Haaier" te Gistel over Vietnam en stelde er tevens de dia's montage over de elektronische oorlogvoering voor.

INFOBEURS.

Te Neerpelt werd door enkele jonge lezers van "Vrede" een stand opgehouden op de aldaar ingerichte Info beurs.

VIETNAMTETOONSTELLING.

Het Vietnam-Komitee Oostende plaatste tijdens het Kick-festival op 12 en 13 aug. de BUVV tentoonstelling over Vietnam met een verkoopstand van informatiemateriaal.

ZOERSEL.

Op een kamp van de Katholieke Scouts sprak G. Roscam over Indo China en stelde er de filmen en dia's van de BUVV voor.

EEKLO.

Door de BUVV militanten werden, in samenwerking met andere organisaties, tijdens de Kermisfeesten, manifesten uitgedeeld en geld ingezameld. In twee Kerken deden de Priesters tot de gelovigen een oproep gericht om aan deze aktie hun steun te verlenen. Bij dokters worden medikamenten opgehaald.

Opbrengst : 29.292 fr. Eén gift moet nog binnenkomen.

ANTWERPEN.

Scheepsherstellere weigerden een Amerikaans transportschip met wapens voor Vietnam te repareren. Het schip werd na een achttal dagen uiteindelijk naar Rotterdam gesteept.

BLANKENBERGE.

Het Vietnam Comité Oostende en de Werkgroep Vrede en Rechtvaardigheid plaatsten in de jaarbeurs, tijdens een vier-tal dag, de BUVV tentoonstelling over Vietnam en hielden er een informatiestand open.

informatiestand op Kick 72 te Oostende.

AKTIES voor VIETNAM.

Ter gelegenheid van de 18de verjaardag van de ondertekening van de Akkoorden van Geneve werd door het Vlaams Komitee van de BUVV aan Minister Harmel en de pers een memorandum overgemaakt. Hierin werd herinnert dat de verkrachting van de akkorden van Geneve door de V.S. aan de basis ligt van de voortzetting van het konflikt in Indo China.

De BUVV vroeg de regering dringend tussen te komen voor de onmiddellijke en onvoorwaardelijke stopzetting van de bombardementen, de volledige terugtrekking der Amerikaanse troepen en het inzetten van werkelijke onderhandelingen te Parijs op basis van het Zevenpuntenprogramma van het N.B.F.

DELEGATIE TE PARIJS

André De Smet en Carlos van Vooren namens de BUVV en de vzw Vrede namen op 20 juli deel aan besprekingen die plaats hadden te Parijs tergelegenheid van de 18de verjaardag van de ondertekening van de akkoorden van Geneve. Tijdens deze ontmoeting, die plaats had in de zetel van het Nat. Bevrijdings Front, en waaraan vertegenwoordigers van verschillende landen en afgevaardigden van internationale organisaties deelnamen werd o.m. het woord gevoerd door dhr. Xuan Thuy, vertegenwoordiger van de Democratische Republiek Vietnam op de Parijse Konferentie voor Vietnam.

MEDIKAMENTEN VOOR VIETNAM.

Begin augustus werd door de B.U.V.V. een twintigtal dozen medikamenten en een vijftiental dozen met klederen aan de Humanitaire Werkgroep X overgemaakt voor Vietnam. Hartelijk dank aan alle vrienden die door hun gift de volkeren van Indo China behulpzaam zijn.